

I

(Akty ustawodawcze)

DYREKTYWY

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2012/18/UE

z dnia 4 lipca 2012 r.

w sprawie kontroli zagrożeń poważnymi awariami związanymi z substancjami niebezpiecznymi, zmieniająca, a następnie uchylająca dyrektywę Rady 96/82/WE

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 192 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dyrektywie Rady 96/82/WE z dnia 9 grudnia 1996 r. w sprawie kontroli niebezpieczeństwa poważnych awarii związanych z substancjami niebezpiecznymi⁽³⁾ zawarto przepisy dotyczące zapobiegania poważnym awariom, które mogą być następstwem określonych działań przemysłowych, oraz ograniczenia ich skutków dla zdrowia ludzkiego i dla środowiska.
- (2) Poważne awarie często mają poważne skutki, czego dowodem są m.in. awarie w Seveso, Bhopalu, Schweizerhalle, Enschede, Tuluzie i Buncefield. Ponadto skutki mogą być odczuwalne poza granicami danego państwa. Przemawia to tym bardziej za koniecznością zapewnienia

właściwych działań zapobiegawczych, które zagwarantują wysoki poziom ochrony obywateli, społeczności i środowiska w całej Unii. Należy zatem zapewnić, aby poziomy ochrony zostały utrzymane przynajmniej na takim samym wysokim poziomie jak obecnie lub zostały podwyższone.

- (3) Dyrektywa 96/82/WE pełni zasadniczą rolę w ograniczaniu prawdopodobieństwa wystąpienia takich awarii i w ograniczaniu ich skutków, a tym samym prowadzi do lepszej ochrony w całej Unii. W wyniku przeglądu tej dyrektywy potwierdzono, że liczba poważnych awarii utrzymuje się na stałym poziomie. O ile istniejące przepisy zasadniczo spełniają swoje zadanie, o tyle konieczne są pewne zmiany w celu podwyższenia poziomu ochrony, w szczególności w odniesieniu do zapobiegania poważnym awariom. Jednocześnie należy dostosować system ustanowiony dyrektywą 96/82/WE do zmian w unijnym systemie klasyfikacji substancji i mieszanin, do którego ta dyrektywa się odwołuje. Ponadto należy doprecyzować i zaktualizować szereg innych przepisów.
- (4) Właściwe jest zatem zastąpienie dyrektywy 96/82/WE, aby zapewnić utrzymanie i dalsze podnoszenie obecnego poziomu ochrony dzięki zwiększeniu skuteczności przepisów oraz, tam gdzie jest to możliwe, ograniczaniu zbędnych obciążeń administracyjnych poprzez wprowadzenie usprawnień lub uproszczeń, pod warunkiem iż nie prowadzi to do pogorszenia bezpieczeństwa oraz ochrony środowiska i zdrowia ludzkiego. Jednocześnie nowe przepisy powinny być jasne, spójne i zrozumiałe, aby usprawnić ich wdrażanie i egzekwowanie, przy jednoczesnym zachowaniu lub podwyższeniu poziomu ochrony zdrowia ludzkiego i środowiska. Komisja powinna współpracować z państwami członkowskimi w zakresie wdrożenia niniejszej dyrektywy. Współpraca ta powinna obejmować, między innymi, kwestię samoklasyfikacji substancji i mieszanin. W odpowiednich przypadkach, we wdrażaniu niniejszej dyrektywy powinny uczestniczyć zainteresowane strony, takie jak przedstawiciele przemysłu, pracowników i organizacji pozarządowych działających w zakresie ochrony zdrowia ludzkiego lub środowiska.

⁽¹⁾ Dz.U. C 248 z 25.8.2011, s. 138.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 14 czerwca 2012 r. i decyzja Rady z dnia 26 czerwca 2012 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 10 z 14.1.1997, s. 13.

- (5) W Konwencji Europejskiej Komisji Gospodarczej ONZ o transgranicznych skutkach awarii przemysłowych, która została zatwierdzona w imieniu Unii decyzją Rady 98/685/WE z dnia 23 marca 1998 r. dotyczącą zawarcia Konwencji o transgranicznych skutkach awarii przemysłowych⁽¹⁾, określa się środki dotyczące zapobiegania awariom przemysłowym, które mogą spowodować skutki transgraniczne, gotowości i reagowania na nie, jak również współpracy międzynarodowej w tej dziedzinie. Dyrektywą 96/82/WE wdraża się tę konwencję do prawa Unii.
- (6) Skutki poważnych awarii mogą być odczuwalne poza granicami, zaś koszty środowiskowe i ekonomiczne awarii ponosi nie tylko zakład, w którym doszło do takiej awarii, ale również dane państwa członkowskie. Niezbędne jest zatem wprowadzenie i stosowanie środków bezpieczeństwa i zmniejszenia zagrożeń, aby zapobiec ewentualnym awariom, ograniczyć ryzyko ich wystąpienia i zmniejszyć ich ewentualne skutki, co pozwoliłoby zapewnić wysoki poziom ochrony w całej Unii.
- (7) Przepisy niniejszej dyrektywy powinny mieć zastosowanie bez uszczerbku dla przepisów prawa Unii dotyczących bezpieczeństwa i zdrowia w miejscu pracy oraz środowiska pracy, w szczególności bez uszczerbku dla dyrektywy Rady 89/391/EWG z dnia 12 czerwca 1989 r. w sprawie wprowadzenia środków w celu poprawy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy⁽²⁾.
- (8) Niektóre rodzaje działalności przemysłowej powinny zostać wyłączone z zakresu stosowania niniejszej dyrektywy, pod warunkiem objęcia ich innymi przepisami na szczeblu unijnym lub krajowym, zapewniającymi równoważny poziom bezpieczeństwa. Komisja powinna w dalszym ciągu sprawdzać, czy w istniejących ramach regulacyjnych nie ma żadnych poważnych luk, w szczególności w odniesieniu do nowych i pojawiających się zagrożeń stwarzanych przez inne rodzaje działalności, a także określone substancje niebezpieczne, oraz powinna w razie potrzeby przedstawić wniosek ustawodawczy w celu rozwiązania problemu takich luk.
- (9) W załączniku I do dyrektywy 96/82/WE wymienione są substancje niebezpieczne objęte zakresem jej stosowania, między innymi poprzez odesłania do określonych przepisów dyrektywy Rady 67/548/EWG z dnia 27 czerwca 1967 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawodawczych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania substancji niebezpiecznych⁽³⁾ oraz dyrektywy 1999/45/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 maja 1999 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania preparatów niebezpiecznych⁽⁴⁾. Dyrektywy 67/548/EWG i 1999/45/WE zostały zastąpione rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin⁽⁵⁾, które wdraża na terenie Unii Globalnie Zharmonizowany System Klasyfikacji i Oznakowania Chemikaliów, który został przyjęty na szczeblu międzynarodowym w ramach struktury ONZ. W rozporządzeniu tym wprowadza się nowe klasy i kategorie zagrożeń, które tylko częściowo odpowiadają klasom i kategoriom stosowanym w ramach tych uchylonych dyrektyw. Niektóre substancje lub mieszaniny mogą jednak nie być sklasyfikowane w tym systemie z powodu braku odpowiednich kryteriów w tym zakresie. Należy zatem zmienić załącznik I do dyrektywy 96/82/WE, aby go dostosować do tego rozporządzenia, utrzymując jednocześnie – lub podwyższając – istniejący poziom ochrony, określony w tej dyrektywie.
- (10) Na potrzeby klasyfikacji biogazu uszlachetnionego należy wziąć pod uwagę wszelkie zmiany w zakresie norm przyjęte przez Europejski Komitet Normalizacyjny (CEN).
- (11) Mogą się pojawić niepożądane skutki dostosowania do rozporządzenia (WE) nr 1272/2008 oraz późniejszych dostosowań do tego rozporządzenia, które mają wpływ na klasyfikację substancji lub mieszanin. Na podstawie kryteriów określonych w niniejszej dyrektywie Komisja powinna ocenić czy, niezależnie od klasyfikacji związanych z nimi zagrożeń, istnieją substancje niebezpieczne, które nie stwarzają zagrożeń poważnymi awariami i, w razie potrzeby, przedstawić wniosek ustawodawczy przewidujący wyłączenie danej substancji niebezpiecznej z zakresu stosowania niniejszej dyrektywy. Ocena ta powinna się rozpocząć szybko, w szczególności po zmianie klasyfikacji substancji lub mieszaniny, tak aby uniknąć niepotrzebnego obciążania prowadzących zakłady i właściwych organów w państwach członkowskich. Wyłączenia z zakresu stosowania niniejszej dyrektywy nie powinny stanowić przeszkody dla państw członkowskich w utrzymywaniu lub wprowadzaniu bardziej rygorystycznych środków ochronnych.
- (12) Prowadzący zakłady powinni być objęci ogólnym obowiązkiem podejmowania wszelkich niezbędnych środków w celu zapobiegania poważnym awariom, zmniejszania i usuwania ich skutków. Jeżeli ilości substancji niebezpiecznych znajdujących się w zakładach przekraczają pewne wartości, prowadzący zakład powinien dostarczyć właściwemu organowi informacje wystarczające, aby umożliwić mu zidentyfikowanie zakładu, znajdujących się w nim substancji niebezpiecznych i potencjalnych zagrożeń. Prowadzący zakład powinien również opracować i – jeżeli wymaga tego prawo krajowe – przesłać właściwemu organowi politykę zapobiegania poważnym awariom, określającą ogólne podejście i środki stosowane przez prowadzącego zakład, w tym właściwe systemy zarządzania bezpieczeństwem, dla potrzeb kontroli zagrożeń poważnymi awariami. Przy określaniu i ocenie przez prowadzących zakłady zagrożenia wystąpienia poważnych awarii, należy również wziąć pod uwagę substancje niebezpieczne, które mogą powstać podczas istotnej awarii na terenie zakładu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 326 z 3.12.1998, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 183 z 29.6.1989, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. 196 z 16.8.1967, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 200 z 30.7.1999, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 353 z 31.12.2008, s. 1.

- (13) W przypadku szkód wyrządzonych w środowisku, powstałych w wyniku poważnej awarii, zasadniczo zastosowanie ma dyrektywa 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zaradzenia szkodom wyrządzonym środowisku naturalnemu⁽¹⁾.
- (14) Aby zmniejszyć ryzyko efektu domina w przypadku zakładów ulokowanych w taki sposób lub tak blisko siebie, że wzrasta prawdopodobieństwo poważnych awarii lub nasilenia ich skutków, prowadzący zakłady powinni współpracować w zakresie wymiany odpowiednich informacji i informowania społeczności, z uwzględnieniem sąsiednich zakładów, które mogą odczuć skutki takich awarii.
- (15) W przypadku zakładu, w którym znajdują się znaczne ilości substancji niebezpiecznych, prowadzący zakład powinien – w celu wykazania, że zrobiono wszystko, co konieczne, aby zapobiec poważnym awariom oraz przygotowania planów operacyjno-ratowniczych oraz środków reagowania – dostarczyć właściwemu organowi informacje w formie raportu o bezpieczeństwie. Taki raport o bezpieczeństwie powinien zawierać szczegółowe informacje na temat zakładu, znajdowania się w nim substancji niebezpiecznych, instalacji lub obiektów magazynowych, prawdopodobnych scenariuszy poważnych awarii i analizy ryzyka środowiskowego, środków zapobiegawczych i interwencyjnych oraz dostępnych systemów zarządzania, mając na względzie zapobieganie poważnym awariom i ograniczenie ryzyka ich wystąpienia oraz umożliwienie podjęcia niezbędnych działań w celu ograniczenia skutków takich awarii. Ryzyko poważnej awarii może być większe ze względu na prawdopodobieństwo wystąpienia klęsk żywiołowych związanych z położeniem zakładu. Należy to uwzględnić przy opracowaniu scenariuszy poważnych awarii.
- (16) Aby przygotować się na wypadek sytuacji awaryjnych w przypadku zakładów, w których znajdują się znaczne ilości substancji niebezpiecznych, konieczne jest opracowanie zewnętrznych i wewnętrznych planów operacyjno-ratowniczych, a także określenie procedur zapewniających sprawdzanie i korygowanie tych planów w razie potrzeby oraz ich wdrażanie w razie poważnej awarii lub prawdopodobieństwa jej wystąpienia. Wewnętrzny plan operacyjno-ratowniczy należy konsultować z pracownikami zakładu, zaś zainteresowana społeczność powinna mieć możliwość wypowiedzenia się na temat zewnętrznego planu operacyjno-ratowniczego. Korzystanie z usług podwykonawców może mieć wpływ na bezpieczeństwo zakładu. Państwa członkowskie powinny nałożyć na prowadzących zakłady obowiązek uwzględnienia tej kwestii przy sporządzaniu polityki zapobiegania poważnym awariom, raportów o bezpieczeństwie lub wewnętrznych planów operacyjno-ratowniczych.
- (17) Przy wyborze odpowiednich metod działania, w tym również w dziedzinie monitorowania i kontroli, prowadzący zakłady powinni uwzględniać dostępne informacje na temat najlepszych praktyk.
- (18) Aby zapewnić większą ochronę terenów zabudowy mieszkalnej, obszarów przestrzeni publicznej i środowiska, w tym obszarów szczególnie istotnych lub wrażliwych z punktu widzenia ochrony środowiska, w ramach planowania i zagospodarowania przestrzennego lub innych odnośnych obszarów polityki państw członkowskich należy zapewnić zachowanie odpowiednich odległości pomiędzy wspomnianymi obszarami a zakładami stwarzającymi takie zagrożenia, a w przypadku istniejących zakładów – stosować, w razie konieczności, dodatkowe środki techniczne, tak aby zagrożenie dla ludności lub środowiska zostało utrzymane na akceptowalnym poziomie. Przy podejmowaniu decyzji należy wziąć pod uwagę wystarczające informacje na temat ryzyka oraz doradztwo techniczne w zakresie tych zagrożeń. Aby zmniejszyć obciążenia administracyjne, szczególnie dla małych i średnich przedsiębiorstw, należy w miarę możliwości zintegrować stosowane procedury i środki z procedurami wynikającymi z innych stosowanych przepisów Unii.
- (19) Aby ułatwić dostęp do informacji na temat środowiska, w ramach Konwencji Europejskiej Komisji Gospodarczej ONZ o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska (konwencja z Aarhus), która została zatwierdzona w imieniu Unii decyzją Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r. w sprawie zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska⁽²⁾, należy poprawić poziom i jakość informacji udostępnianych społeczeństwu. W szczególności osoby, które mogą być narażone na skutki poważnej awarii, powinny uzyskać wystarczające informacje o właściwych działaniach, które należy podjąć w takiej sytuacji. Państwa członkowskie powinny udostępnić informacje dotyczące możliwości uzyskania informacji na temat praw osób dotkniętych skutkami poważnych awarii. Informacje przekazywane społeczności powinny być sformułowane jasno i czytelnie. Poza aktywnym udzielaniem informacji na bieżąco bez konieczności zgłaszania stosownych wniosków przez społeczność oraz nie wykluczając innych form rozpowszechniania informacji, należy udostępnić na stałe i aktualizować takie informacje drogą elektroniczną. Jednocześnie powinny istnieć odpowiednie gwarancje poufności w celu rozwiązania problemów związanych między innymi z bezpieczeństwem.
- (20) Sposób zarządzania informacjami powinien być zgodny z inicjatywą dotyczącą wspólnego systemu informacji o środowisku (SEIS), przedstawioną po raz pierwszy w komunikacie Komisji z dnia 1 lutego 2008 r. pt. „Wprowadzenie wspólnego systemu informacji o środowisku (SEIS)”. Powinien on być zgodny również z dyrektywą 2007/2/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 marca 2007 r. ustanawiającą infrastrukturę informacji przestrzennej we Wspólnocie Europejskiej (INSPIRE)⁽³⁾, celem której jest umożliwienie wspólnego korzystania z informacji przestrzennej dotyczącej środowiska przez organizacje z sektora prywatnego oraz poprawę publicznego dostępu do informacji przestrzennej w całej Unii, oraz powinien być zgodny z przepisami wykonawczymi do tej dyrektywy. Informacje należy umieszczać w ogólnodostępnej bazie danych na szczeblu unijnym, co ułatwi również monitorowanie i przedstawianie sprawozdań z wdrażania.

(1) Dz.U. L 143 z 30.4.2004, s. 56.

(2) Dz.U. L 124 z 17.5.2005, s. 1.

(3) Dz.U. L 108 z 25.4.2007, s. 1.

- (21) Zgodnie z konwencją z Aarhus skuteczny udział społeczeństwa w podejmowaniu decyzji jest konieczny, aby umożliwić zainteresowanej społeczności wyrażanie, a decydentowi uwzględnianie, opinii i obaw, które mogą być istotne dla tych decyzji, zwiększając w ten sposób odpowiedzialność w ramach procesu podejmowania decyzji i jego przejrzystość oraz przyczyniając się do zwiększenia świadomości publicznej w zakresie środowiska oraz poparcia dla podjętych decyzji.
- (22) Aby zapewnić podjęcie odpowiednich środków reagowania w razie wystąpienia poważnej awarii, prowadzący zakład powinien natychmiast poinformować właściwy organ o tym fakcie oraz przekazać mu informacje umożliwiające ocenę skutków awarii dla zdrowia ludzkiego i środowiska.
- (23) Zapobieganie poważnym awariom i zmniejszanie ich skutków leży w interesie władz lokalnych, które mogą mieć ważną rolę do spełnienia. Państwa członkowskie powinny uwzględnić tę kwestię przy wdrażaniu niniejszej dyrektywy.
- (24) Aby ułatwić wymianę informacji oraz zapobiec w przyszłości awariom podobnego rodzaju, państwa członkowskie powinny przekazać Komisji informacje dotyczące poważnych awarii mających miejsce na ich terytorium w celu umożliwienia Komisji przeprowadzenia analizy zagrożeń związanych z daną awarią oraz uruchomienia systemu rozpowszechniania informacji dotyczących w szczególności poważnych awarii oraz wyciągniętych z nich wniosków. Taka wymiana informacji powinna obejmować również sytuacje bliskie awariom, które państwa członkowskie uznają za szczególnie istotne pod względem technicznym dla zapobiegania poważnym awariom oraz ograniczenia ich skutków. Państwa członkowskie i Komisja powinny dokładać starań, aby informacje zawarte w systemach informacji utworzonych w celu ułatwienia wymiany informacji o poważnych awariach były kompletne.
- (25) Państwa członkowskie powinny wyznaczyć właściwe organy odpowiedzialne za zapewnienie spełnienia swoich obowiązków przez podmioty gospodarcze. Właściwe organy powinny współpracować z Komisją w zakresie podejmowania działań wspierających wdrażanie, takich jak opracowanie odpowiednich wytycznych oraz wymiana najlepszych praktyk. Aby uniknąć zbędnych obciążeń administracyjnych, należy w odpowiednich przypadkach zintegrować obowiązki w zakresie informowania z obowiązkami wynikającymi z innych odpowiednich przepisów Unii.
- (26) Państwa członkowskie powinny zapewnić podjęcie przez właściwe organy niezbędnych środków w przypadku naruszenia niniejszej dyrektywy. Aby zapewnić skuteczne wdrożenie i wykonanie przepisów dyrektywy, należy wprowadzić system kontroli, w tym program rutynowych kontroli przeprowadzanych w regularnych odstępach czasu oraz kontroli nierutynowych. W miarę możliwości kontrole powinny być skoordynowane z kontrolami prowadzonymi na mocy innych przepisów unijnych, w szczególności, w stosownych przypadkach, na mocy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola) ⁽¹⁾. Państwa członkowskie powinny zapewnić wystarczającą liczbę pracowników posiadających kwalifikacje i umiejętności niezbędne do skutecznego prowadzenia takich kontroli. Właściwe organy powinny zapewnić odpowiednie wsparcie dzięki wykorzystaniu narzędzi i mechanizmów wymiany doświadczeń i konsolidowania wiedzy, również na szczeblu unijnym.
- (27) W celu uwzględnienia postępu technicznego należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do wprowadzania zmian w załącznikach II do VI w celu dostosowania ich do postępu technicznego. Szczególnie ważne jest, aby w trakcie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym z udziałem specjalistów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (28) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszej dyrektywy należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającym przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję ⁽²⁾.
- (29) Państwa członkowskie powinny przyjąć przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszenia przepisów krajowych przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy i zapewnić ich wykonanie. Sankcje te powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.
- (30) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, mianowicie zapewnienie wysokiego poziomu ochrony zdrowia ludzkiego i środowiska, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 334 z 17.12.2010, s. 17.

⁽²⁾ Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.

- (31) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających⁽¹⁾ państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o środkach transpozycji, jednego lub większej liczby dokumentów wyjaśniających związku między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy ustawodawca uznaje przekazanie takich dokumentów za uzasadnione.
- (32) Dyrektywa 96/82/WE powinna zatem zostać zmieniona, a następnie uchylona,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsza dyrektywa, w celu zapewnienia wysokiego poziomu ochrony w całej Unii w spójny i skuteczny sposób, określa zasady zapobiegania poważnym awariom z udziałem niebezpiecznych substancji oraz ograniczania ich skutków dla zdrowia ludzkiego i dla środowiska.

Artykuł 2

Zakres stosowania

1. Niniejszą dyrektywę stosuje się do zakładów w rozumieniu art. 3 pkt 1.
2. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do:
 - a) zakładów, instalacji lub obiektów magazynowych o charakterze wojskowym;
 - b) zagrożeń spowodowanych promieniowaniem jonizującym generowanym przez substancje;
 - c) transportu drogowego, kolejowego, wodnego śródlądowego, morskiego lub powietrznego substancji niebezpiecznych i bezpośredniego związanego z nim tymczasowego ich składowania poza obrębem zakładów objętych niniejszą dyrektywą, z uwzględnieniem załadunku i rozładunku oraz transportu do i z doków, nabrzeży i stacji rozrządowych;
 - d) transportu substancji niebezpiecznych rurociągami, z uwzględnieniem pompowni, znajdującymi się poza obrębem zakładów objętych niniejszą dyrektywą;
 - e) eksploatacji, to jest poszukiwania, wydobywania oraz przetwarzania kopalni w kopalniach oraz kamieniołomach, w tym za pomocą odwiertów;
 - f) morskich poszukiwań i eksploatacji kopalni, w tym węglowodorów;

- g) magazynowania gazu w podziemnych obiektach morskich, obejmujących zarówno przeznaczone do tego obiekty magazynowe, jak i obiekty, w których prowadzi się również poszukiwania i eksploatację kopalni, w tym węglowodorów;
- h) składowisk odpadów, w tym magazynowania odpadów pod ziemią.

Niezależnie od akapitu pierwszego lit. e) i h) zakresem niniejszej dyrektywy objęte jest podziemne magazynowanie gazu na lądzie w warstwach naturalnych, wodonośnych, kawernach solnych i nieeksploatowanych kopalniach oraz chemiczne i cieplne procesy przetwarzania i składowania powiązane z tymi operacjami, które dotyczą substancji niebezpiecznych, jak również instalacje unieszkodliwiania odpadów z procesów flotacji, w tym stawy osadowe lub obwałowania, zawierające substancje niebezpieczne.

Artykuł 3

Definicje

Na użytek niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

- 1) „zakład” oznacza cały obszar znajdujący się pod kontrolą prowadzącego zakład, gdzie substancje niebezpieczne znajdują się w co najmniej jednej instalacji, w tym we wspólnych lub powiązanych infrastrukturach lub procesach; zakłady dzielą się na zakłady o zwiększonym ryzyku oraz zakłady o dużym ryzyku;
- 2) „zakład o zwiększonym ryzyku” oznacza zakład, w którym znajdują się substancje niebezpieczne w ilościach co najmniej równych wartościom wyszczególnionym w kolumnie 2 części 1 lub w kolumnie 2 części 2 załącznika I, ale mniejszych od wartości wyszczególnionych w kolumnie 3 części 1 lub w kolumnie 3 części 2 załącznika I, przy użyciu, jeśli ma to zastosowanie, zasady sumowania określonej w uwadze nr 4 do załącznika I;
- 3) „zakład o dużym ryzyku” oznacza zakład, w którym znajdują się substancje niebezpieczne w ilościach co najmniej równych wartościom wyszczególnionym w kolumnie 3 części 1 lub w kolumnie 3 części 2 załącznika I przy użyciu jeśli ma to zastosowanie, zasady sumowania określonej w uwadze nr 4 do załącznika I;
- 4) „zakład sąsiedni” oznacza zakład znajdujący się w takiej bliskości innego zakładu, która zwiększa ryzyko i skutki poważnej awarii;
- 5) „nowy zakład” oznacza
 - a) zakład uruchomiony lub zbudowany 1 czerwca 2015 r. lub po tej dacie; lub

⁽¹⁾ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

- b) miejsce działalności, które jest objęte zakresem stosowania niniejszej dyrektywy, lub zakład o zwiększonym ryzyku, który z dniem 1 czerwca 2015 r. lub po tej dacie staje się zakładem o dużym ryzyku lub odwrotnie, ze względu na zmiany w instalacjach lub działalności powodujące zmianę w wykazie substancji niebezpiecznych danego zakładu;
- 6) „istniejący zakład” oznacza zakład, który w dniu 31 maja 2015 r. jest objęty zakresem stosowania dyrektywy 96/82/WE, a od dnia 1 czerwca 2015 r. zostaje objęty zakresem stosowania niniejszej dyrektywy bez zmiany swojej klasyfikacji jako zakładu o zwiększonym ryzyku lub zakładu o dużym ryzyku;
- 7) „inny zakład” oznacza miejsce działalności objęte zakresem stosowania niniejszej dyrektywy lub zakład o zwiększonym ryzyku, który z dniem 1 czerwca 2015 r. lub po tej dacie staje się zakładem o dużym ryzyku lub odwrotnie, z powodów innych niż te, o których mowa w ust. 5;
- 8) „instalacja” oznacza jednostkę techniczną znajdującą się na terenie zakładu, niezależnie od tego czy znajduje się na powierzchni ziemi czy pod ziemią, w której substancje niebezpieczne są produkowane, stosowane, przenoszone lub składowane; obejmuje ona wszystkie urządzenia, konstrukcje, rurociągi, maszyny, narzędzia, prywatne bocznicie kolejowe, doki, nabrzeża wyladunkowe, które taką instalację obsługują, jak również mola, magazyny i podobne konstrukcje, pływające lub nie, niezbędne dla działania takiej instalacji;
- 9) „prowadzący zakład” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która prowadzi lub zarządza zakładem lub instalacją, lub której, zgodnie z przepisami krajowymi, przyznano decydujące uprawnienia ekonomiczne lub decyzyjne w kwestii technicznego funkcjonowania zakładu lub instalacji;
- 10) „substancja niebezpieczna” oznacza substancję lub mieszaninę objętą przepisami części 1 lub wymienioną w części 2 załącznika I w tym w postaci surowca, produktu, produktu ubocznego, pozostałości lub półproduktu;
- 11) „mieszanina” oznacza mieszaninę lub roztwór, które składają się z dwóch lub więcej substancji;
- 12) „znajdowanie się substancji niebezpiecznych” oznacza faktyczną lub przewidywaną obecność substancji niebezpiecznych w zakładzie lub substancji niebezpiecznych, co do których można zasadnie przewidzieć, że mogą powstać podczas utraty kontroli nad procesami, w tym magazynowaniem, w odniesieniu do jakiegokolwiek instalacji w zakładzie, w ilościach równych ilościom progowym określonym w części 1 lub 2 załącznika I lub przekraczających te ilości;
- 13) „poważna awaria” oznacza zdarzenie, takie jak poważna emisja, pożar lub wybuch, do którego doszło w wyniku niekontrolowanych zdarzeń z udziałem jednej lub kilku substancji niebezpiecznych mających miejsce podczas eksploatacji zakładu objętego niniejszą dyrektywą i stwarzające poważne zagrożenie dla zdrowia ludzkiego lub środowiska o skutkach natychmiastowych lub powstaniu takich skutków z opóźnieniem na terenie zakładu lub poza nim;
- 14) „zagrożenie” oznacza samoistną właściwość substancji niebezpiecznej lub warunki fizyczne, które mogą spowodować szkody dla zdrowia ludzkiego lub dla środowiska;
- 15) „ryzyko” oznacza prawdopodobieństwo wystąpienia określonego skutku w określonym czasie lub w określonych okolicznościach;
- 16) „składowanie” oznacza znajdowanie się ilości substancji niebezpiecznych dla celów magazynowania, przechowywania pod nadzorem lub przechowywania na stanie;
- 17) „społeczność” oznacza co najmniej jedną osobę fizyczną lub prawną oraz, zgodnie z prawem krajowym lub praktyką krajową, ich stowarzyszenia, organizacje lub grupy;
- 18) „zainteresowana społeczność” oznacza społeczność, która jest lub może być dotknięta skutkami decyzji podjętej w sprawie kwestii, o których mowa w art. 15 ust. 1, lub która ma interes w podjęciu takiej decyzji; na użytek niniejszej definicji organizacje pozarządowe propagujące ochronę środowiska i spełniające wszelkie stosowne wymogi wynikające z prawa krajowego uznaje się za mające interes;
- 19) „kontrola” oznacza wszystkie działania, w tym wizyty w terenie, kontrole zastosowanych w zakładzie środków, systemów i raportów oraz dokumentów dotyczących działań następczych, jak również wszelkie niezbędne działania pokontrolne podjęte przez właściwy organ lub w jego imieniu w celu sprawdzenia i wspierania zgodności zakładów z wymogami niniejszej dyrektywy.

Artykuł 4

Ocena zagrożeń poważną awarią w przypadku określonej substancji niebezpiecznej

1. W stosownych przypadkach i każdorazowo na podstawie zawiadomienia ze strony państwa członkowskiego zgodnie z ust. 2 Komisja dokonuje oceny, czy zarówno w normalnych warunkach, jak i w każdym warunkach odbiegających od normy, które można w sposób rozsądny przewidzieć, niemożliwe jest w praktyce uwolnienie przez daną substancję niebezpieczną objętą przepisami części 1 lub wymienioną w części 2 załącznika I materii lub energii mogących spowodować poważną awarię. Ocena ta uwzględnia informacje, o których mowa w ust. 3, i opiera się na co najmniej jednej z poniższych właściwości:

- a) fizyczna postać substancji niebezpiecznej w normalnych warunkach jej przetwarzania lub przenoszenia lub w przypadku niezamierzonego uwolnienia substancji do otoczenia;

b) szczególne właściwości substancji niebezpiecznej, w szczególności związane ze sposobem rozprzestrzeniania się w przypadku poważnej awarii, takie jak masa cząsteczkowa i prężność pary nasyconej;

c) maksymalne stężenie substancji w przypadku mieszanin.

Na użytek akapitu pierwszego w stosownych przypadkach należy również uwzględnić sposób odizolowania i rodzaj opakowania substancji niebezpiecznej, w szczególności w przypadkach objętych szczególnymi przepisami Unii.

2. Jeżeli państwo członkowskie uzna, że substancja niebezpieczna nie stwarza zagrożenia poważną awarią zgodnie z ust. 1, zawiadamia o tym Komisję, załączając odpowiednie uzasadnienie, w tym informacje, o których mowa w ust. 3.

3. Na użytek ust. 1 i 2 informacje konieczne do oceny właściwości danej substancji niebezpiecznej powodujących zagrożenie dla zdrowia, zagrożenie fizyczne i zagrożenie dla środowiska obejmują:

a) wyczerpujący wykaz właściwości niezbędny do oceny możliwości spowodowania przez substancję niebezpieczną szkód fizycznych, szkód dla zdrowia i środowiska;

b) właściwości fizyczne i chemiczne (np. masa cząsteczkowa, prężność pary nasyconej, toksyczność, temperatura wrzenia, reaktywność, lepkość, rozpuszczalność oraz inne istotne właściwości);

c) właściwości powodujące zagrożenie dla zdrowia i zagrożenie fizyczne (np. reaktywność, palność, toksyczność wraz z dodatkowymi czynnikami, takimi jak sposób, w jaki substancja oddziałuje na organizm, stosunek liczby uszkodzonych do liczby przypadków śmiertelnych i skutki długotrwałe oraz inne istotne właściwości);

d) właściwości powodujące zagrożenie dla środowiska (np. ekotoksyczność, utrzymywanie się w środowisku, bioakumulacja, możliwość przenoszenia w środowisku na duże odległości oraz inne istotne właściwości);

e) unijna klasyfikacja substancji lub mieszaniny, o ile taka klasyfikacja istnieje;

f) informacje na temat szczególnych dla danej substancji warunków działania (np. temperatura, ciśnienie i inne istotne warunki), w których substancja jest składowana, wykorzystywana lub może być obecna w przypadku możliwego do przewidzenia nieprawidłowego działania lub zdarzenia takiego jak pożar.

4. W wyniku oceny, o której mowa w ust. 1, Komisja, w stosownych przypadkach, przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy w celu wykluczenia danej substancji niebezpiecznej z zakresu stosowania niniejszej dyrektywy.

Artykuł 5

Ogólne obowiązki prowadzącego zakład

1. Państwa członkowskie zapewniają nałożenie na prowadzącego zakład obowiązku podjęcia wszelkich niezbędnych środków, aby zapobiec poważnym awariom i ograniczyć ich skutki dla zdrowia ludzkiego i dla środowiska.

2. Państwa członkowskie zapewniają nałożenie na prowadzącego zakład wymogu udowodnienia właściwemu organowi, o którym mowa w art. 6, w dowolnym momencie, w szczególności dla potrzeb kontroli i weryfikacji, o których mowa w art. 20, że prowadzący zakład podjął wszelkie niezbędne środki określone w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 6

Właściwy organ

1. Bez uszczerbku dla zakresu odpowiedzialności prowadzącego zakład państwa członkowskie ustanawiają lub wyznaczają właściwy organ lub właściwe organy odpowiedzialne za wykonywanie obowiązków określonych w niniejszej dyrektywie („właściwy organ”), a w razie konieczności podmioty wspierające właściwy organ na szczeblu technicznym. Państwa członkowskie, które ustanawiają lub wyznaczają więcej niż jeden właściwy organ, zapewniają pełną koordynację procedur wykonywania ich obowiązków.

2. Właściwe organy i Komisja współpracują w zakresie działań wspierających wdrażanie niniejszej dyrektywy, w stosownych przypadkach przy udziale zainteresowanych stron.

3. Na potrzeby niniejszej dyrektywy państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy przyjmowały równoważne informacje przekazywane przez prowadzących zakłady zgodnie z innymi odpowiednimi przepisami Unii, które spełniają wymogi zawarte w niniejszej dyrektywie. W takich przypadkach właściwe organy zapewniają spełnianie wymogów zawartych w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 7

Zgłoszenie

1. Państwa członkowskie nakładają na prowadzącego zakład obowiązek przesłania właściwemu organowi zgłoszenia zawierającego następujące informacje:

a) imię i nazwisko lub nazwa prowadzącego zakład oraz dokładny adres danego zakładu;

b) dokładny adres siedziby prowadzącego zakład;

c) imię i nazwisko oraz stanowisko osoby kierującej zakładem, jeżeli jest nią osoba inna niż osoba wymieniona w lit. a);

- d) informacje wystarczające do zidentyfikowania substancji niebezpiecznych i kategorii przedmiotowych substancji lub substancji mogących znaleźć się w zakładzie;
- e) ilość i fizyczną postać danej substancji niebezpiecznej lub danych substancji niebezpiecznych;
- f) działalność lub proponowaną działalność prowadzoną w ramach instalacji lub obiektu magazynowego;
- g) najbliższe otoczenie zakładu oraz czynniki mogące spowodować poważną awarię lub pogłębić jej skutki, w tym – o ile są dostępne – szczegóły dotyczące sąsiednich zakładów, obiektów, które nie są objęte zakresem stosowania niniejszej dyrektywy, obszarów i zabudowań, które mogą być źródłem ryzyka lub zwiększać ryzyko lub pogłębić skutki poważnej awarii oraz nasilić efekt domina.

2. Zgłoszenie lub jego aktualizację przesyła się właściwemu organowi w następujących terminach:

- a) w przypadku nowych zakładów w odpowiednim terminie poprzedzającym rozpoczęcie budowy lub działalności lub poprzedzającym wprowadzenie zmian prowadzących do modyfikacji wykazu substancji niebezpiecznych;
- b) we wszystkich innych przypadkach w terminie roku, licząc od daty rozpoczęcia stosowania niniejszej dyrektywy do danego zakładu.

3. Ust. 1 i 2 nie mają zastosowania, jeżeli prowadzący zakład przesłał już zgłoszenie właściwemu organowi zgodnie z wymogami przepisów krajowych przed 1 czerwca 2015 r., zaś informacje zawarte w takim zgłoszeniu są zgodne z ust. 1 i pozostają bez zmian.

4. Prowadzący zakład informuje z wyprzedzeniem właściwy organ o następujących zdarzeniach:

- a) każdym znaczącym zwiększeniu lub zmniejszeniu ilości lub jakiegokolwiek istotnej zmianie charakteru i fizycznej postaci substancji niebezpiecznej znajdującej się na terenie zakładu w stosunku do wskazania w zgłoszeniu przekazanym przez prowadzącego zakład zgodnie z ust. 1 lub jakiegokolwiek istotnej zmianie w procesach, w których stosuje się taką substancję;
- b) zmiany w zakładzie lub instalacji, która mogłaby mieć znaczące konsekwencje w zakresie zagrożeń poważnymi awariami;
- c) zamknięciu zakładu na stałe lub jego wyłączeniu z ruchu; lub
- d) zmianach informacji, o których mowa w ust. 1 lit. a), b) lub c).

Artykuł 8

Polityka zapobiegania poważnym awariom

1. Państwa członkowskie nakładają na prowadzącego zakład wymóg sporządzania w formie pisemnej dokumentu określającego przyjętą przez niego politykę zapobiegania poważnym

awariom oraz zapewnienia jej właściwego wdrażania. Polityka zapobiegania poważnym awariom jest przygotowywana w sposób gwarantujący wysoki poziom ochrony zdrowia ludzkiego i środowiska. Musi być ona proporcjonalna do zagrożeń poważnymi awariami. Musi określać ogólne cele i zasady działania prowadzącego zakład, rolę i odpowiedzialność kierownictwa, jak również zaangażowanie na rzecz stałej poprawy w zakresie kontroli zagrożeń poważnymi awariami oraz zapewnienia wysokiego poziomu ochrony.

2. Polityka zapobiegania poważnym awariom jest opracowywana i, w przypadku gdy wymaga tego prawo krajowe, przesyłana do właściwego organu w następujących terminach:

- a) w przypadku nowych zakładów w rozsądnym terminie poprzedzającym rozpoczęcie budowy lub działalności lub poprzedzającym wprowadzenie zmian prowadzących do modyfikacji wykazu substancji niebezpiecznych;
- b) we wszystkich innych przypadkach w terminie roku od daty rozpoczęcia stosowania niniejszej dyrektywy do danego zakładu.

3. Ust. 1 i 2 nie mają zastosowania, jeżeli prowadzący zakład ustalił już politykę zapobiegania poważnym awariom i, w przypadkach gdy wymaga tego prawo krajowe, przesłał ją do właściwego organu przed dniem 1 czerwca 2015 r., a informacje w niej zawarte są zgodne z ust. 1 i nie uległy zmianie.

4. Nie naruszając art. 11, prowadzący zakład dokonuje okresowego przeglądu polityki zapobiegania poważnym awariom i w razie konieczności aktualizuje ją co najmniej raz na pięć lat. Jeżeli wymaga tego prawo krajowe, zaktualizowana polityka zapobiegania poważnym awariom jest niezwłocznie przesyłana do właściwego organu.

5. Polityka zapobiegania poważnym awariom jest wdrażana za pomocą odpowiednich środków, struktur lub za pomocą systemu zarządzania bezpieczeństwem, zgodnego z załącznikiem III, współmiernych do zagrożeń poważnymi awariami i do złożoności organizacji lub działalności zakładu. W przypadku zakładów o zwiększonym ryzyku obowiązek wdrożenia polityki zapobiegania poważnym awariom może zostać wypełniony za pomocą innych odpowiednich środków, struktur lub systemu zarządzania, współmiernych do zagrożeń poważnymi awariami, biorąc pod uwagę zasady określone w załączniku III.

Artykuł 9

Efekt domina

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwy organ, wykorzystując informacje otrzymane od prowadzących zakłady zgodnie z art. 7 i 10 lub w następstwie zażądania przez właściwy organ dodatkowych informacji lub w wyniku kontroli na mocy art. 20, zidentyfikował wszystkie zakłady o zwiększonym ryzyku i zakłady o dużym ryzyku lub grupy zakładów, w których ryzyko lub skutki poważnych awarii mogą być zwiększone ze względu na położenie geograficzne takich zakładów lub umiejscowienie ich w pobliżu takich zakładów oraz miejsc składowania substancji niebezpiecznych w zakładach.

2. W przypadku gdy właściwy organ posiada dodatkowe informacje przekazane mu przez prowadzącego zakład zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. g), udostępnia te informacje danemu prowadzącemu zakład, jeżeli wymaga tego stosowanie niniejszego artykułu.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby prowadzący zakłady zidentyfikowane zgodnie z ust. 1:

- a) wymieniaли się odpowiednimi informacjami, aby umożliwić tym zakładom uwzględnienie charakteru i zasięgu ogólnego zagrożenia poważną awarią w ich polityce zapobiegania poważnym awariom, systemach zarządzania bezpieczeństwem, raportach o bezpieczeństwie oraz w wewnętrznych planach operacyjno-ratowniczych, w zależności od przypadku;
- b) współpracowali w zakresie informowania opinii publicznej i sąsiednich obiektów nieobjętych zakresem niniejszej dyrektywy oraz dostarczali informacji właściwemu organowi odpowiedzialnemu za przygotowanie zewnętrznych planów operacyjno-ratowniczych.

Artykuł 10

Raport o bezpieczeństwie

1. Państwa członkowskie nakładają na prowadzącego zakład o dużym ryzyku wymóg opracowania raportu o bezpieczeństwie w celu:

- a) wykazania, że zgodnie z informacjami określonymi w załączniku III wprowadzone zostały w życie polityka zapobiegania poważnym awariom wraz z systemem zarządzania bezpieczeństwem do jej wdrożenia;
- b) wykazania, że zostały określone zagrożenia poważnymi awariami i scenariusze możliwych poważnych awarii oraz że podjęto niezbędne środki zapobiegające takim awariom oraz zmierzające do ograniczenia ich skutków dla zdrowia ludzkiego i środowiska;
- c) wykazania, że projekt, budowa, eksploatacja i konserwacja instalacji, obiektów magazynowych, urządzeń oraz infrastruktury powiązanej z ich działaniem uwzględnia odpowiednie bezpieczeństwo i niezawodność powiązane z zagrożeniem poważnymi awariami na terenie zakładu;
- d) wykazania, że sporządzono wewnętrzne plany operacyjno-ratownicze oraz dostarczono informacji umożliwiających sporządzenie zewnętrznych planów operacyjno-ratowniczych;
- e) dostarczenia właściwemu organowi odpowiednich informacji umożliwiających podjęcie decyzji w sprawie umiejscowienia nowej działalności lub nowych inwestycji w okolicach istniejących zakładów.

2. Raport o bezpieczeństwie zawiera co najmniej dane i informacje wymienione w załączniku II. W raporcie wymienione są odpowiednie organizacje zaangażowane w jego opracowanie.

3. Raport o bezpieczeństwie jest przesyłany do właściwego organu w następujących terminach:

- a) w przypadku nowych zakładów w odpowiednim terminie poprzedzającym rozpoczęcie budowy lub działalności lub poprzedzającym wprowadzenie zmian prowadzących do modyfikacji wykazu substancji niebezpiecznych;
- b) w przypadku istniejących zakładów o dużym ryzyku – 1 czerwca 2016 r.;
- c) w przypadku innych zakładów w ciągu dwóch lat od daty rozpoczęcia stosowania niniejszej dyrektywy do danego zakładu.

4. Ust. 1, 2 i 3 nie mają zastosowania, jeżeli prowadzący zakład przesłał już raport o bezpieczeństwie do właściwego organu w ramach wymogów prawa krajowego przed dniem 1 czerwca 2015 r., a informacje w nim zawarte są zgodne z ust. 1 i 2 oraz nie uległy zmianie. W celu zapewnienia zgodności z ust. 1 i 2 niniejszego artykułu – prowadzący zakład przedkłada, w formie uzgodnionej z właściwym organem, wszelkie części raportu o bezpieczeństwie, które uległy zmianie, z zachowaniem terminów, o których mowa w ust. 3.

5. Nie naruszając art. 11, prowadzący zakład dokonuje okresowego przeglądu raportu o bezpieczeństwie i w razie konieczności aktualizuje go co najmniej raz na pięć lat.

Prowadzący zakład dokonuje również przeglądu raportu o bezpieczeństwie i w razie konieczności aktualizuje go w następstwie poważnej awarii w jego zakładzie, a także w innym dowolnym momencie z inicjatywy prowadzącego zakład lub na wniosek właściwego organu, jeśli jest to uzasadnione nowymi faktami lub najnowszą wiedzą techniczną na temat kwestii bezpieczeństwa, w tym wiedzą będącą wynikiem analizy awarii lub, w miarę możliwości, sytuacji bliskich awarii oraz rozwojem wiedzy w zakresie oceny zagrożeń.

Zaktualizowany raport o bezpieczeństwie lub jego zaktualizowane części są niezwłocznie przesyłane do właściwego organu.

6. Zanim prowadzący zakład rozpocznie budowę lub eksploatację lub w przypadku, o którym mowa w ust. 3 lit. b) i c) i w ust. 5 niniejszego artykułu, właściwy organ w rozsądnym terminie od daty otrzymania raportu przekazuje prowadzącemu zakład wnioski płynące z oceny raportu o bezpieczeństwie oraz, w odpowiednich przypadkach, zgodnie z art. 19 zabrania rozpoczęcia użytkowania lub dalszej eksploatacji danego zakładu.

Artykuł 11

Zmiana w instalacji, zakładzie lub obiekcie magazynowym

W przypadku zmiany w instalacji, zakładzie, obiekcie magazynowym, procesie lub zmiany charakteru lub postaci fizycznej lub ilości substancji niebezpiecznych, które mogą mieć poważne konsekwencje dla zagrożenia poważnymi awariami lub mogą doprowadzić do przeklasyfikowania zakładów o zwiększonym ryzyku w zakłady o dużym ryzyku lub odwrotnie, państwa członkowskie zapewniają, aby prowadzący zakład poddał przeglądowi, a w razie potrzeby zaktualizował zgłoszenie, politykę zapobiegania poważnym awariom, system zarządzania bezpieczeństwem i raport o bezpieczeństwie oraz powiadomił właściwy organ o szczegółach dotyczących tych aktualizacji przed ich wprowadzeniem.

Artykuł 12

Plany operacyjno-ratownicze

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku wszystkich zakładów o dużym ryzyku:

- a) prowadzący zakład sporządził wewnętrzny plan operacyjno-ratowniczy dotyczący środków przewidzianych do zastosowania w zakładzie;
- b) prowadzący zakład dostarczał właściwemu organowi niezbędne informacje umożliwiające im sporządzenie zewnętrznych planów operacyjno-ratowniczych;
- c) organy wyznaczone do tego celu przez państwo członkowskie sporządzały zewnętrzne plany operacyjno-ratownicze w zakresie środków, jakie należy podjąć poza terenem zakładu, w terminie dwóch lat od otrzymania niezbędnych informacji od prowadzącego zakład na mocy lit. b).

2. Prowadzący zakłady muszą wykonać obowiązki określone w ust. 1 lit. a) i b) w następujących terminach:

- a) w przypadku nowych zakładów – w rozsądnym czasie przed rozpoczęciem działalności lub przed wprowadzeniem zmian prowadzących do modyfikacji wykazu substancji niebezpiecznych;
- b) w przypadku istniejących zakładów o dużym ryzyku – do 1 czerwca 2016 r., chyba że wewnętrzny plan operacyjno-ratowniczy sporządzony przed tym dniem zgodnie z wymogami prawa krajowego i informacje w nim zawarte, a także informacje, o których mowa w ust. 1 lit. b), są zgodne z niniejszym artykułem i nie uległy zmianie;
- c) w przypadku innych zakładów – w terminie dwóch lat, licząc od daty rozpoczęcia stosowania niniejszej dyrektywy do danego zakładu.

3. Plany operacyjno-ratownicze są sporządzane w następujących celach:

- a) ograniczania i kontrolowania zdarzeń w celu zminimalizowania skutków i ograniczenia szkód dla zdrowia ludzkiego, środowiska i mienia;
- b) wdrażania niezbędnych środków w celu ochrony zdrowia ludzkiego i środowiska przed skutkami poważnych awarii,
- c) przekazania niezbędnych informacji do wiadomości publicznej oraz do wiadomości służb i organów związanych z danym terenem;
- d) zapewnienia, po wystąpieniu poważnej awarii, przywrócenia stanu środowiska i jego oczyszczenia.

Plany operacyjno-ratownicze zawierają informacje określone w załączniku IV.

4. Państwa członkowskie zapewniają, aby wewnętrzne plany operacyjno-ratownicze, o których mowa w niniejszej dyrektywie, były przygotowywane w procesie konsultacji z załogą zakładu, z uwzględnieniem odpowiednich długoterminowych pracowników podwykonawców.

5. Państwa członkowskie zapewniają zainteresowanej społeczności możliwość wyrażenia, z odpowiednim wyprzedzeniem, opinii na temat zewnętrznych planów operacyjno-ratowniczych w trakcie ich sporządzania lub wprowadzania znaczącej zmiany.

6. Państwa członkowskie zapewniają, aby wewnętrzne i zewnętrzne plany operacyjno-ratownicze były poddawane przeglądowi, przećwiczeniu ich realizacji, a w razie konieczności aktualizowane przez prowadzących zakłady i wyznaczone organy w odpowiednich odstępach czasu nieprzekraczających trzech lat. Podczas przeglądu bierze się pod uwagę zmiany, które następują w przedmiotowym zakładzie lub w przedmiotowych służbach odpowiedzialnych za bezpieczeństwo, najnowszą wiedzę techniczną i wiedzę dotyczącą reagowania na poważne awarie.

W odniesieniu do zewnętrznych planów operacyjno-ratowniczych państwa członkowskie uwzględniają konieczność ułatwienia ścisłej współpracy w zakresie ochrony ludności podczas poważnych sytuacji kryzysowych.

7. Państwa członkowskie zapewniają, aby prowadzący zakład, a w razie konieczności właściwy organ wyznaczony do tego celu, niezwłocznie wdrażał plany operacyjno-ratownicze w przypadku wystąpienia poważnej awarii lub w przypadku wystąpienia niekontrolowanego wydarzenia, co do którego z racji jego charakteru można oczekiwać, że doprowadzi do poważnej awarii.

8. W świetle informacji zawartych w raporcie o bezpieczeństwie właściwy organ może podjąć decyzję, podając jej uzasadnienie, że wymóg tworzenia zewnętrznego planu operacyjno-ratowniczego zawarty w ust. 1 nie ma zastosowania.

Artykuł 13

Planowanie i zagospodarowanie przestrzenne

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby w ramach planowania i zagospodarowania przestrzennego lub w innych właściwych obszarach polityki uwzględniane były cele odnoszące się do zapobiegania poważnym awariom i ograniczania ich skutków dla zdrowia ludzkiego i środowiska. Cele te realizują, kontrolując:

- a) lokalizację nowych zakładów;
- b) zmiany w zakładach objęte art. 11;
- c) nowe inwestycje, takie jak połączenia transportowe, miejsca użyteczności publicznej i tereny zabudowy mieszkalnej usytuowane w pobliżu zakładów, gdzie lokalizacja lub inwestycje mogą być źródłem poważnej awarii lub zwiększyć ryzyko poważnej awarii lub skutki takiej awarii.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby ich planowanie i zagospodarowanie przestrzenne lub inne właściwe obszary polityki i procedury służące wdrażaniu takiej polityki uwzględniały w dłuższej perspektywie potrzebę:

- a) utrzymania właściwych bezpiecznych odległości między zakładami objętymi niniejszą dyrektywą a obszarami zabudowy mieszkalnej, budynkami, obszarami przestrzeni publicznej, obszarami wypoczynkowymi oraz, w miarę możliwości, głównymi szlakami komunikacyjnymi;
- b) ochrony obszarów o szczególnej wrażliwości środowiska lub obszarów szczególnego zainteresowania usytuowanych w pobliżu zakładów, w stosownych przypadkach dzięki właściwym bezpiecznym odległościom lub innym odpowiednim środkom;
- c) w przypadku istniejących zakładów wprowadzenia dodatkowych środków technicznych zgodnie z art. 5, aby nie zwiększać ryzyka dla zdrowia ludzkiego i środowiska.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby wszystkie właściwe organy oraz organy ds. planowania odpowiedzialne za decyzje podejmowane w tym zakresie ustaliły odpowiednie procedury konsultacyjne, które ułatwią wdrożenie kierunków polityki określonych w ust. 1. Procedury te muszą być ustalone w taki sposób, aby prowadzący zakłady dostarczali wystarczających informacji dotyczących ryzyka związanego z zakładem oraz aby porady techniczne dotyczące tego ryzyka były dostępne na zasadzie poszczególnych przypadków albo na zasadzie ogólnej, gdy decyzje są podejmowane.

Państwa członkowskie zapewniają, aby prowadzący zakłady o zwiększonym ryzyku dostarczali na wniosek właściwego organu wystarczające informacje o ryzyku związanym z zakładem niezbędne do celów zagospodarowania przestrzennego.

4. Wymogi zawarte w ust. 1, 2 i 3 niniejszego artykułu mają zastosowanie bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko⁽¹⁾, dyrektywy 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko⁽²⁾ i innych stosownych przepisów Unii. Państwa członkowskie mogą przewidzieć skoordynowane lub wspólne procedury mające na celu spełnienie wymogów zawartych w niniejszym artykule i wymogów zawartych w tych przepisach, m.in. w celu uniknięcia podwójnej oceny lub konsultacji.

Artykuł 14

Informowanie społeczności

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby informacje, o których mowa w załączniku V, były stale dostępne dla społeczności, w tym drogą elektroniczną. Informacje te są w razie potrzeby uaktualniane, również w przypadku zmian objętych art. 11.

2. W przypadku zakładów o dużym ryzyku państwa członkowskie zapewniają również, aby:

- a) wszystkie osoby, na które może mieć wpływ poważna awaria, regularnie i w najbardziej odpowiedniej formie otrzymywały, bez konieczności ubiegania się o to, jasno i czytelnie sformułowane informacje dotyczące środków bezpieczeństwa i wymaganego zachowania w przypadku poważnej awarii;
- b) raport o bezpieczeństwie był udostępniony publicznie na żądanie z zastrzeżeniem art. 22 ust. 3; jeżeli art. 22 ust. 3 ma zastosowanie, udostępniany jest zmieniony raport, np. w postaci nietechnicznego podsumowania, które powinno zawierać co najmniej ogólne informacje dotyczące zagrożeń poważnymi awariami oraz potencjalnych skutków dla zdrowia ludzkiego i środowiska w przypadku poważnej awarii;
- c) spis substancji niebezpiecznych był podawany do wiadomości społeczności na żądanie z zastrzeżeniem art. 22 ust. 3.

Informacje, które należy przedstawić na podstawie lit. a) akapitu pierwszego niniejszego ustępu, zawierają co najmniej informacje, o których mowa w załączniku V. Informacje te są również dostarczane do wszystkich budynków i obiektów użyteczności publicznej, w tym do szkół i szpitali, oraz do wszystkich zakładów sąsiednich w przypadku zakładów objętych art. 9. Państwa członkowskie zapewniają, aby informacje były dostarczane co najmniej raz na pięć lat oraz okresowo poddawane przeglądowi i – w razie potrzeby – aktualizowane, również w przypadku wprowadzenia zmian objętych art. 11.

3. Państwa członkowskie dostarczają odpowiednich informacji odnoszących się do prawdopodobieństwa poważnej awarii o transgranicznych skutkach w zakładzie o dużym ryzyku potencjalnie zagrożonym państwom członkowskim, aby

⁽¹⁾ Dz.U. L 26 z 28.1.2012, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 197 z 21.7.2001, s. 30.

w stosownych przypadkach umożliwić tym państwom członkowskim zastosowanie wszystkich odpowiednich przepisów zawartych w art. 12 i 13 i w niniejszym artykule.

4. Jeżeli zainteresowane państwo członkowskie zdecyduje, że zakład znajdujący się blisko terytorium drugiego państwa członkowskiego nie stwarza żadnego zagrożenia poważną awarią poza jego granicami dla celów art. 12 ust. 8, a zatem nie jest konieczne sporządzenie zewnętrznego planu operacyjno-ratowniczego wynikającego z art. 12 ust. 1, informuje to drugie państwo członkowskie o swojej decyzji i przesłankach jej podjęcia.

Artykuł 15

Konsultacje społeczne i udział społeczności w podejmowaniu decyzji

1. Państwa członkowskie zapewniają zainteresowanej społeczności możliwość wyrażenia, z odpowiednim wyprzedzeniem, opinii na temat poszczególnych projektów związanych z:

- a) planowaniem nowych zakładów zgodnie z art. 13;
- b) istotną zmianą w zakładach zgodnie z art. 11, jeżeli te zmiany podlegają zobowiązaniom przewidzianym w art. 13;
- c) nowymi inwestycjami w pobliżu zakładów, gdzie lokalizacja lub inwestycje mogą zwiększyć ryzyko poważnej awarii lub jej skutki zgodnie z art. 13.

2. W odniesieniu do poszczególnych projektów, o których mowa w ust. 1, społeczność jest informowana za pośrednictwem ogłoszeń publicznych lub innych odpowiednich środków, w tym mediów elektronicznych, jeżeli są dostępne, na wczesnym etapie procedury podejmowania decyzji lub gdy tylko informacje można przekazać, w następującym zakresie:

- a) przedmiot konkretnego projektu;
- b) fakt, że projekt podlega krajowej lub transgranicznej ocenie oddziaływania na środowisko lub konsultacjom między państwami członkowskimi zgodnie art. 14 ust. 3, w stosownych przypadkach;
- c) dane właściwego organu odpowiedzialnego za podejmowanie decyzji, od którego można otrzymać odpowiednie informacje i do którego można zgłaszać uwagi lub pytania oraz informacje o harmonogramie przekazywania uwag lub pytań;
- d) charakter ewentualnych decyzji lub projektu decyzji, jeżeli taki istnieje;
- e) wskazanie czasu i miejsc, w których zostaną udostępnione odpowiednie informacje, lub środków, za pomocą których zostaną one udostępnione;

f) szczegółowe informacje dotyczące ustaleń w zakresie udziału społeczności i konsultacji społecznych podjętych na mocy ust. 7 niniejszego artykułu.

3. W odniesieniu do poszczególnych projektów, o których mowa w ust. 1, państwa członkowskie zapewniają, aby zainteresowanej społeczności zostały udostępnione w odpowiednich terminach informacje dotyczące:

- a) najważniejszych sprawozdań i porad skierowanych do właściwego organu w czasie, kiedy zainteresowana społeczność była informowana na mocy ust. 2, zgodnie z przepisami krajowymi;
- b) zgodnie z przepisami dyrektywy 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie dostępu społeczeństwa do informacji dotyczących środowiska⁽¹⁾, informacji innych niż informacje, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, właściwych dla przedmiotowej decyzji i udostępnianych jedynie po poinformowaniu zainteresowanej społeczności zgodnie z tym ustępem.

4. Państwa członkowskie zapewniają, aby zainteresowana społeczność mogła zgłaszać uwagi i opinie do właściwego organu przed podjęciem decyzji dotyczącej poszczególnego projektu, o którym mowa w ust. 1, i aby wyniki konsultacji przeprowadzonych na mocy ust. 1 były należycie uwzględniane przy podejmowaniu decyzji.

5. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwy organ udostępnił społeczności po podjęciu odpowiednich decyzji:

- a) treść decyzji i przyczyny jej podjęcia, w tym wszelkie późniejsze aktualizacje;
- b) wyniki konsultacji odbytych przed podjęciem decyzji i wyjaśnienie sposobu ich uwzględnienia w tej decyzji.

6. Przy opracowywaniu ogólnych planów i programów związanych z kwestiami, o których mowa w ust. 1 lit. a) lub c), państwa członkowskie zapewniają społeczności możliwość wcześniejszego i skutecznego udziału w przygotowaniu i zmianie lub przeglądzie tych planów i programów, wykorzystując procedury określone w art. 2 ust. 2 dyrektywy 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. przewidującej udział społeczeństwa w odniesieniu do sporządzania niektórych planów i programów w zakresie środowiska⁽²⁾.

Na użytek niniejszego ustępu państwa członkowskie określają osoby uprawnione do uczestnictwa, włącznie z odpowiednimi organizacjami pozarządowymi spełniającymi wszelkie odpowiednie wymogi przewidziane w prawie krajowym, takimi jak organizacje działające na rzecz ochrony środowiska.

⁽¹⁾ Dz.U. L 41 z 14.2.2003, s. 26.

⁽²⁾ Dz.U. L 156 z 25.6.2003, s. 17.

Niniejszy ustęp nie ma zastosowania do planów i programów, w przypadku których udział społeczności realizowany jest zgodnie z dyrektywą 2001/42/WE.

7. Szczegółowe ustalenia dotyczące informowania społeczności i konsultacji społecznych są określane przez państwa członkowskie.

Należy określić rozsądne ramy czasowe dla poszczególnych faz konsultacji, które zapewnią wystarczający okres czasu na poinformowanie społeczności oraz pozwolą zainteresowanej społeczności na przygotowanie i skuteczne uczestnictwo w podejmowaniu decyzji dotyczących środowiska będących przedmiotem przepisów niniejszego artykułu.

Artykuł 16

Informacje przekazywane przez prowadzącego zakład oraz działania podejmowane w następstwie poważnej awarii

Państwa członkowskie zapewniają, aby w możliwie najkrótszym czasie po wystąpieniu poważnej awarii prowadzący zakład, stosując najbardziej odpowiednie środki, był zobowiązany:

- a) poinformować właściwy organ;
- b) dostarczyć właściwemu organowi, natychmiast po ich uzyskaniu, informacji dotyczących:
 - (i) okoliczności awarii;
 - (ii) substancji niebezpiecznych związanych z awarią;
 - (iii) dostępnych danych niezbędnych do oceny skutków awarii dla zdrowia ludzkiego, środowiska i mienia;
 - (iv) podjętych środków stosowanych w sytuacji awaryjnej;
- c) poinformować właściwy organ o przewidzianych środkach w celu:
 - (i) zmniejszenia średnio- i długotrwałych skutków awarii;
 - (ii) zapobiegnięcia powtórzeniu się takiej awarii;
- d) zaktualizować dostarczone informacje, jeżeli w toku dalszego badania zostaną ujawnione dodatkowe fakty mogące zmienić informacje lub wnioski wyciągnięte na ich podstawie.

Artykuł 17

Działania podejmowane przez właściwy organ w następstwie poważnej awarii

Państwa członkowskie nakładają na właściwy organ wymóg, by w przypadku poważnej awarii organ ten:

- a) zapewnił podjęcie wszelkich pilnych, średnio- i długoterminowych środków, które mogą okazać się niezbędne;

- b) zebrał w drodze kontroli, badań i innych odpowiednich działań informacje niezbędne do przeprowadzenia pełnej analizy technicznych, organizacyjnych i kierowniczych aspektów awarii;
- c) podjął odpowiednie działania w celu zapewnienia zastosowania przez prowadzącego zakład niezbędnych środków zaradczych;
- d) wydał zalecenia w sprawie przyszłych środków zaradczych; oraz
- e) poinformował osoby, które mogą być narażone, o wystąpieniu awarii i – w odpowiednich przypadkach – o środkach podjętych w celu zmniejszenia skutków awarii.

Artykuł 18

Informacje przekazywane przez państwa członkowskie w następstwie poważnej awarii

1. Aby zapobiec poważnym awariom i zmniejszyć ich skutki, państwa członkowskie powiadamiają Komisję o poważnych awariach mających miejsce na ich terytorium i spełniających kryteria wymienione w załączniku VI. Przekazują one Komisji następujące informacje:

- a) nazwę państwa członkowskiego, nazwę i adres organu odpowiedzialnego za sprawozdanie;
- b) datę, godzinę i miejsce awarii wraz z pełną nazwą prowadzącego zakład i adresem zakładu, którego dotyczyła awaria;
- c) krótki opis okoliczności awarii, w tym związanych z nią substancji niebezpiecznych, i jej bezpośrednich skutków dla zdrowia ludzkiego i dla środowiska;
- d) krótki opis podjętych środków zastosowanych w sytuacji awaryjnej i bezpośrednich środków zapobiegawczych niezbędnych do tego, aby zapobiec powtórzeniu się takiej awarii;
- e) wyniki swoich analiz i zalecenia.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, dostarczane są tak szybko, jak to możliwe, a najpóźniej w terminie roku od dnia awarii, przy użyciu bazy danych, o której mowa w art. 21 ust. 4. Jeżeli w wyznaczonym terminie mogą zostać dostarczone jedynie wstępne informacje wymagane na mocy ust. 1 lit. e) z myślą o ich wprowadzeniu do bazy danych, informacje te są aktualizowane po udostępnieniu wyników dalszych analiz i zaleceń.

Dopuszczalne jest przekazanie przez państwo członkowskie informacji, o których mowa w ust. 1 lit. e), w terminie późniejszym w celu umożliwienia zakończenia toczącego się postępowania sądowego, na które mogłoby wpłynąć zgłoszenie tych informacji.

3. Na użytek przekazywania informacji, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, przez państwo członkowskie ustalony zostanie, w drodze aktów wykonawczych, wzór sprawozdania. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 27 ust. 2.

4. Państwa członkowskie przekazują Komisji nazwę i adres każdego organu, który może posiadać odpowiednie informacje dotyczące poważnych awarii i który może służyć radą właściwym organom innych państw członkowskich interweniującym w razie wystąpienia takiej awarii.

Artykuł 19

Zakaz użytkowania

1. Państwa członkowskie zabraniają użytkowania lub wprowadzania do użytku zakładu, instalacji lub obiektu magazynowego, lub jakiegokolwiek ich części, jeżeli środki podjęte przez prowadzącego zakład w celu zapobiegania i łagodzenia poważnych awarii są zdecydowanie niewystarczające. W tym celu państwa członkowskie biorą pod uwagę między innymi poważne przypadki zaniechania podjęcia niezbędnych działań wyszczególnionych w protokole kontroli.

Państwa członkowskie mogą zabronić użytkowania lub wprowadzania do użytku zakładu, instalacji lub obiektu magazynowego, lub jakiegokolwiek ich części, jeżeli prowadzący zakład w określonym czasie nie przedstawi zgłoszenia, sprawozdań lub innych informacji wymaganych na mocy niniejszej dyrektywy.

2. Państwa członkowskie zapewniają prowadzącym zakłady możliwość odwołania się od zakazu wydanego przez właściwy organ zgodnie z ust. 1 do właściwego organu określonego przepisami i procedurami krajowymi.

Artykuł 20

Kontrole

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy zorganizowały system kontroli.

2. Kontrole muszą być adekwatne do rodzaju przedmiotowego zakładu. Nie mogą one być uzależnione od otrzymania raportu o bezpieczeństwie lub innej przedstawionej dokumentacji. Muszą być one wystarczające w odniesieniu do planowanej i systematycznej oceny systemów wykorzystywanych w zakładzie bez względu na to, czy systemy te mają charakter techniczny, organizacyjny czy kierowniczy, aby zagwarantować w szczególności, że:

- a) prowadzący zakład może wykazać, że podjął odpowiednie środki, aby zapobiec poważnym awariom w związku z różnymi rodzajami działalności zakładu;
- b) prowadzący zakład będzie mógł wykazać, że przewidział odpowiednie środki ograniczające skutki poważnych awarii zarówno na terenie zakładu, jak i poza nim;

c) dane i informacje zawarte w raporcie o bezpieczeństwie lub każdej innej przedstawionej dokumentacji będą odpowiednio odzwierciedlać warunki panujące w zakładzie;

d) udostępniono publicznie informacje zgodnie z art. 14.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby wszystkie zakłady zostały objęte planem kontroli na szczeblu krajowym, regionalnym lub lokalnym oraz zapewniają regularny przegląd, a w razie konieczności aktualizację przedmiotowego planu.

Plan kontroli zawiera następujące elementy:

- a) ogólną ocenę odpowiednich kwestii z zakresu bezpieczeństwa;
- b) obszar geograficzny objęty planem kontroli;
- c) wykaz zakładów objętych planem;
- d) wykaz grup zakładów narażonych na ewentualny efekt domina zgodnie z art. 9;
- e) wykaz zakładów, w których szczególne zagrożenia zewnętrzne lub źródła zagrożeń mogą zwiększyć ryzyko poważnej awarii lub jej skutki;
- f) procedury rutynowych kontroli, w tym programów takich kontroli zgodnie z ust. 4;
- g) procedury nierutynowych kontroli zgodnie z ust. 6;
- h) postanowienia dotyczące współpracy między różnymi organami kontroli.

4. Na podstawie planów kontroli, o których mowa w ust. 3, właściwy organ regularnie sporządza programy rutynowych kontroli wszystkich zakładów, z uwzględnieniem częstotliwości wizyt na ich terenie dla różnych rodzajów zakładów.

Okres między dwiema kolejnymi wizytami na terenie zakładu nie przekracza roku w przypadku zakładów o dużym ryzyku oraz trzech lat w przypadku zakładów o zwiększonym ryzyku, chyba że właściwy organ opracował program kontroli w oparciu o systematyczną ocenę zagrożeń poważnymi awariami w danych zakładach.

5. Systematyczna ocena zagrożeń w danych zakładach opiera się co najmniej na następujących kryteriach:

- a) potencjalny wpływ zakładów na zdrowie ludzkie i środowisko;

b) historia zgodności z wymogami niniejszej dyrektywy.

W razie konieczności uwzględnia się również odpowiednie ustalenia z kontroli przeprowadzonych na podstawie innych przepisów unijnych.

6. Nierutynowe kontrole przeprowadza się tak szybko, jak to możliwe w celu zbadania poważnych skarg, poważnych awarii lub sytuacji bliskich awariom, wypadków i przypadków niezgodności.

7. W ciągu czterech miesięcy po każdej kontroli właściwy organ powiadamia prowadzącego zakład o wnioskach z kontroli i wszystkich koniecznych do podjęcia działań. Właściwy organ zapewnia podjęcie przez prowadzącego zakład wszelkich takich koniecznych działań w rozsądnym terminie po otrzymaniu powiadomienia.

8. Jeżeli w wyniku kontroli ustalono poważny przypadek naruszenia niniejszej dyrektywy, w terminie sześciu miesięcy przeprowadzana jest dodatkowa kontrola.

9. Na ile to możliwe, kontrole są skoordynowane z kontrolami prowadzonymi na mocy innych przepisów unijnych i w stosownych przypadkach z nimi łączone.

10. Państwa członkowskie zachęcają właściwe organy do zapewnienia mechanizmów i narzędzi do celów wymiany doświadczeń i gromadzenia wiedzy, a w odpowiednich przypadkach do udziału w takich mechanizmach na szczeblu unijnym.

11. Państwa członkowskie zapewniają, aby prowadzący zakłady udzielali właściwym organom wszelkiej koniecznej pomocy, aby umożliwić im przeprowadzenie kontroli na terenie zakładu i zebranie informacji niezbędnych do wykonywania ich obowiązków dla celów niniejszej dyrektywy, w szczególności aby umożliwić organom pełną ocenę prawdopodobieństwa poważnej awarii i określenie zakresu ewentualnego zwiększonego prawdopodobieństwa lub nasilenia skutków poważnych awarii, przygotowanie zewnętrznego planu operacyjno-ratowniczego i uwzględnienie substancji, które w związku z ich postacią fizyczną, szczególnymi warunkami lub lokalizacją, mogą wymagać dodatkowej uwagi.

Artykuł 21

System informacji i ich wymiana

1. Państwa członkowskie i Komisja wymieniają informacje związane z doświadczeniem nabytym w zakresie zapobiegania poważnym awariom oraz ograniczania ich skutków. Informacje te dotyczą w szczególności sposobów funkcjonowania środków przewidzianych w niniejszej dyrektywie.

2. Do dnia 30 września 2019 r., a następnie co cztery lata państwa członkowskie przekazują Komisji sprawozdanie z wdrażania niniejszej dyrektywy.

3. W przypadku zakładów objętych niniejszą dyrektywą państwa członkowskie dostarczają Komisji przynajmniej następujące informacje:

- a) imię i nazwisko lub nazwę prowadzącego zakład oraz dokładny adres danego zakładu;
- b) rodzaj lub rodzaje działalności zakładu.

Komisja tworzy i aktualizuje bazę danych zawierającą informacje dostarczone przez państwa członkowskie. Dostęp do bazy danych jest zastrzeżony dla osób upoważnionych przez Komisję lub przez właściwe organy państw członkowskich.

4. Komisja tworzy i przechowuje do dyspozycji państw członkowskich bazę danych zawierającą w szczególności szczegółowe informacje na temat poważnych awarii, które miały miejsce na terytorium państw członkowskich, w celu:

- a) szybkiego rozpowszechnienia informacji przekazanych przez państwa członkowskie wśród właściwych organów, zgodnie z art. 18 ust. 1 i 2;
- b) przekazywania właściwym organom analiz przyczyn poważnych awarii oraz doświadczeń nabytych w wyniku takich awarii;
- c) przekazania właściwym organom informacji dotyczących środków zapobiegawczych;
- d) dostarczenia informacji o organizacjach udzielających porad lub istotnych informacji na temat występowania, zapobiegania i łagodzenia poważnych awarii.

5. Do dnia 1 stycznia 2015 r. Komisja przyjmie akty wykonawcze w celu określenia sposobu przekazywania informacji, o których mowa w ust. 2 i 3 niniejszego artykułu, pochodzących od państw członkowskich oraz z odpowiednich baz danych, o których mowa w ust. 3 i 4. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 27 ust. 2.

6. Baza danych, o której mowa w ust. 4, zawiera co najmniej:

- a) informacje dostarczone przez państwa członkowskie zgodnie z art. 18 ust. 1 i 2;
- b) analizę przyczyn awarii;
- c) doświadczenia nabyte w wyniku awarii;
- d) informacje o środkach zapobiegawczych potrzebnych, by zapobiec powtarzaniu się awarii.

7. Komisja podaje do wiadomości publicznej część danych nieobjętą klauzulą poufności.

Artykuł 22

Dostęp do informacji i poufność

1. W interesie zapewnienia przejrzystości państwa członkowskie zobowiązują właściwy organ do udostępniania wszelkich informacji przez niego posiadanych na mocy niniejszej dyrektywy wszystkim osobom fizycznym i prawnym, które się o to zwrócą zgodnie z dyrektywą 2003/4/WE.

2. Właściwy organ może odmówić ujawnienia lub ograniczyć zakres ujawnienia jakichkolwiek informacji wymaganych na mocy niniejszej dyrektywy, w tym na mocy art. 14, jeżeli spełnione są warunki określone w art. 4 dyrektywy 2003/4/WE.

3. Właściwy organ może odmówić ujawnienia będących w jego posiadaniu pełnych informacji, o których mowa w art. 14 ust. 2 lit. b) i c), bez uszczerbku dla ust. 2 niniejszego artykułu, jeśli prowadzący zakład zażądał, aby nie udostępniać pewnych części raportu o bezpieczeństwie lub wykazu substancji niebezpiecznych, ze względów określonych w art. 4 dyrektywy 2003/4/WE.

Z tych samych względów właściwy organ może również postanowić, że niektóre części sprawozdania lub wykazu nie zostaną ujawnione. W takich przypadkach, po uzyskaniu zgody tego organu, prowadzący zakład przedkłada właściwemu organowi zmienione sprawozdanie lub wykaz niezawierające tych części.

Artykuł 23

Dostęp do wymiaru sprawiedliwości

Państwa członkowskie zapewniają, aby:

- a) każdy wnioskujący o informacje na mocy art. 14 ust. 2 lit. b) lub c) lub art. 22 ust. 1 niniejszej dyrektywy miał możliwość wystąpienia z wnioskiem, zgodnie z art. 6 dyrektywy 2003/4/WE, o dokonanie przeglądu działań lub zaniechań właściwego organu w związku z takim wnioskiem;
- b) w ramach odnośnych krajowych systemów prawnych członkowie zainteresowanej społeczności mieli dostęp do procedur odwoławczych wprowadzonych na mocy art. 11 dyrektywy 2011/92/UE dla przypadków podlegających art. 15 ust. 1 niniejszej dyrektywy.

Artykuł 24

Wytyczne

Komisja może opracować wytyczne dotyczące bezpiecznych odległości oraz efektu domina.

Artykuł 25

Zmiana załączników

Komisję upoważnia się do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 26 w celu dostosowywania do postępu technicznego załączników II–VI. Dostosowanie takie nie może prowadzić do istotnych zmian określonych w niniejszej dyrektywie zobowiązań państw członkowskich i prowadzących zakłady.

Artykuł 26

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienie do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 25, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 13 sierpnia 2012 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem tego pięcioletniego okresu. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż cztery miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 25, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 25 wchodzi w życie tylko, jeśli Parlament Europejski ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub jeśli, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 27

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet ustanowiony na mocy dyrektywy 96/82/WE. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu zastosowanie ma art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 28**Sankcje**

Państwa członkowskie określają sankcje mające zastosowanie w przypadku naruszenia krajowych przepisów przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy. Przewidziane sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o tych przepisach do dnia 1 czerwca 2015 r.; państwa członkowskie powiadamiają Komisję niezwłocznie o każdej późniejszej ich zmianie.

Artykuł 29**Sprawozdawczość i przegląd**

1. Do dnia 30 września 2020 r., a następnie co cztery lata Komisja, na podstawie informacji przekazanych przez państwa członkowskie zgodnie z art. 18 oraz art. 21 ust. 2, a także informacji zawartych w bazach danych, o których mowa w art. 21 ust. 3 i 4, jak również biorąc pod uwagę realizację art. 4, przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat wdrażania i skutecznego funkcjonowania niniejszej dyrektywy, wraz z informacjami na temat poważnych awarii, jakie miały miejsce na terytorium Unii oraz ich ewentualnego wpływu na wdrażanie niniejszej dyrektywy. Do pierwszego takiego sprawozdania Komisja włącza ocenę potrzeby zmiany zakresu stosowania niniejszej dyrektywy. W stosownych przypadkach każdemu sprawozdaniu może towarzyszyć wniosek ustawodawczy.

2. W kontekście odpowiednich przepisów Unii Komisja może przeanalizować konieczność zbadania kwestii odpowiedzialności finansowej prowadzącego zakład z tytułu poważnych awarii, w tym również kwestii odnoszących się do ubezpieczeń.

Artykuł 30**Zmiana dyrektywy 96/82/WE**

W dyrektywie 96/82/WE w nagłówku „Produkty ropopochodne” w części I załącznika I dodaje się sformułowanie „d) ciężki olej opałowy”.

Artykuł 31**Transpozycja**

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy w terminie do dnia 31 maja 2015 r. Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 1 czerwca 2015 r.

Niezależnie od akapitu pierwszego państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania art. 30 niniejszej dyrektywy do dnia 14 lutego 2014 r. Stosują one te przepisy od dnia 15 lutego 2014 r.

Państwa członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 32**Uchylenie**

1. Dyrektywa 96/82/WE traci moc ze skutkiem od dnia 1 czerwca 2015 r.

2. Odesłania do uchylonej dyrektywy należy odczytywać jako odesłania do niniejszej dyrektywy, zgodnie z tabelą korelacji w załączniku VII.

Artykuł 33**Wejście w życie**

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 34**Adresaci**

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 4 lipca 2012 r.

W imieniu Parlamentu
Europejskiego

M. SCHULZ
Przewodniczący

W imieniu Rady

A. D. MAVROYIANNIS
Przewodniczący

LISTA ZAŁĄCZNIKÓW

- Załącznik I — Substancje niebezpieczne
- Załącznik II — Minimalny zakres danych i informacji, które należy uwzględnić w raporcie o bezpieczeństwie, o którym mowa w art. 10
- Załącznik III — Informacje, o których mowa w art. 8 ust. 5 i w art. 10, dotyczące systemu zarządzania bezpieczeństwem i organizacji zakładu, mające na celu zapobieganie poważnym awariom
- Załącznik IV — Dane i informacje, które należy uwzględnić w planach operacyjno-ratowniczych, o których mowa w art. 12
- Załącznik V — Informacje przekazywane społeczności zgodnie z art. 14 ust. 1 i art. 14 ust. 2 lit. a)
- Załącznik VI — Kryteria zgłaszania Komisji poważnej awarii zgodnie z art. 18 ust. 1
- Załącznik VII — Tabela korelacji
-

ZAŁĄCZNIK I

SUBSTANCJE NIEBEZPIECZNE

Do substancji niebezpiecznych objętych kategoriami zagrożeń wymienionych w kolumnie 1 części 1 niniejszego załącznika zastosowanie mają ilości progowe określone w kolumnie 2 i 3 części 1.

W przypadku gdy substancja niebezpieczna jest objęta częścią 1 niniejszego załącznika oraz jest wyszczególniona w części 2, zastosowanie mają do niej ilości progowe określone w kolumnie 2 i 3 części 2.

CZĘŚĆ 1

Kategorie niebezpiecznych substancji

Niniejsza część obejmuje wszystkie substancje niebezpieczne objęte kategoriami zagrożeń wymienionymi w kolumnie 1:

Kolumna 1	Kolumna 2	Kolumna 3
Kategorie zagrożeń zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1272/2008	Ilości progowe (w tonach) substancji niebezpiecznych, o których mowa w art. 3 ust. 10, wiążące się z zastosowaniem	
	wymogów dotyczących zakładów o zwiększonym ryzyku	wymogów dotyczących zakładów o dużym ryzyku
Dział „H” – ZAGROŻENIA DLA ZDROWIA		
H1 OSTRO TOKSYCZNE, kategoria 1, wszystkie drogi narażenia	5	20
H2 OSTRO TOKSYCZNE — Kategoria 2, wszystkie drogi narażenia — Kategoria 3, narażenie drogą inhalacyjną (zob. uwaga 7)	50	200
H3 DZIAŁANIE TOKSYCZNE NA ORGANY DOCELOWE – NARAŻENIE JEDNORAZOWE Działanie toksyczne na narządy docelowe, narażenie jednorazowe, kategoria 1	50	200
Dział „P” – ZAGROŻENIA FIZYCZNE		
P1a MATERIAŁY WYBUCHOWE (zob. uwaga 8) — Niestabilne materiały wybuchowe lub — Wybuchowe, podklasa 1.1., 1.2, 1.3, 1.5 lub 1.6, lub — Substancje lub mieszaniny o właściwościach wybuchowych określonych metodą opisaną w części A.14 załącznika do rozporządzenia (WE) nr 440/2008 (zob. uwaga 8) i nienależące do klas zagrożenia, jakie wywołują nadtlarki organiczne lub substancje i mieszaniny samoreaktywne	10	50
P1b MATERIAŁY WYBUCHOWE (zob. uwaga 8) Materiały wybuchowe, podklasa 1.4 (zob. uwaga 10)	50	200
P2 GAZY ŁATWOPALNE Gazy łatwopalne, kategoria 1 lub 2	10	50
P3a AEROZOLE ŁATWOPALNE (zob. uwaga 11.1) Aerozole „łatwopalne” kategorii 1 lub 2, zawierające gazy łatwopalne kategorii 1 lub 2 lub ciecze łatwopalne kategorii 1	150 (netto)	500 (netto)
P3b AEROZOLE ŁATWOPALNE (zob. uwaga 11.1) Aerozole „łatwopalne” kategorii 1 lub 2, niezawierające gazów łatwopalnych kategorii 1 lub 2 ani cieczy łatwopalnych kategorii 1 (zob. uwaga 11.2)	5 000 (netto)	50 000 (netto)

Kolumna 1	Kolumna 2	Kolumna 3
Kategorie zagrożeń zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1272/2008	Ilości progowe (w tonach) substancji niebezpiecznych, o których mowa w art. 3 ust. 10, wiążące się z zastosowaniem	
	wymogów dotyczących zakładów o zwiększonym ryzyku	wymogów dotyczących zakładów o dużym ryzyku
P4 GAZY UTLENIAJĄCE Gazy utleniające, kategoria 1	50	200
P5a CIECZE ŁATWOPALNE — Ciecze łatwopalne, kategoria 1, lub — Ciecze łatwopalne, kategoria 2 lub 3, utrzymywane w temperaturze powyżej ich temperatury wrzenia, lub — Pozostałe ciecze o temperaturze zapłonu ≤ 60 °C, utrzymywane w temperaturze powyżej ich temperatury wrzenia (zob. uwaga 12)	10	50
P5b CIECZE ŁATWOPALNE — Ciecze łatwopalne, kategoria 2 lub 3, jeżeli szczególne warunki procesu, takie jak wysokie ciśnienie lub wysoka temperatura, mogą stanowić zagrożenie poważnymi awariami, lub — Pozostałe ciecze o temperaturze zapłonu ≤ 60 °C, jeżeli szczególne warunki procesu, takie jak wysokie ciśnienie lub wysoka temperatura, mogą stanowić zagrożenie poważnymi awariami (zob. uwaga 12)	50	200
P5c CIECZE ŁATWOPALNE Ciecze łatwopalne, kategoria 2 lub 3, nieobjęte P5a i P5b	5 000	50 000
P6a SUBSTANCJE I MIESZANINY SAMOREAKTYWNE oraz NADTLENKI ORGANICZNE Substancje i mieszaniny samoreaktywne, typ A lub B, lub nadtlutki organiczne, typ A lub B	10	50
P6b SUBSTANCJE I MIESZANINY SAMOREAKTYWNE oraz NADTLENKI ORGANICZNE Substancje i mieszaniny samoreaktywne, typ C, D, E lub F, lub nadtlutki organiczne, typ C, D, E lub F	50	200
P7 SUBSTANCJE STAŁE I CIEKŁE PIROFORYCZNE Substancje ciekłe piroforyczne, kategoria 1 Substancje stałe piroforyczne, kategoria 1	50	200
P8 SUBSTANCJE STAŁE I CIEKŁE UTLENIAJĄCE Substancje ciekłe utleniające, kategoria 1, 2 lub 3, lub Substancje stałe utleniające, kategoria 1, 2 lub 3	50	200
Dział „E” – ZAGROŻENIA DLA ŚRODOWISKA		
E1 Niebezpieczne dla środowiska wodnego w kategorii ostre 1 lub przewlekłe 1	100	200
E2 Niebezpieczne dla środowiska wodnego w kategorii przewlekłe 2	200	500
Dział „O” – POZOSTAŁE ZAGROŻENIA		
O1 Substancje lub mieszaniny ze zwrotem wskazującym rodzaj zagrożenia EUH014	100	500
O2 Substancje i mieszaniny, które w kontakcie z wodą wydzielają gazy łatwopalne, kategoria 1	100	500
O3 Substancje lub mieszaniny ze zwrotem wskazującym rodzaj zagrożenia EUH029	50	200

CZĘŚĆ 2

Wskazane substancje niebezpieczne

Kolumna 1	Numer CAS ⁽¹⁾	Kolumna 2	Kolumna 3
Substancje niebezpieczne		Ilości progowe (w tonach) wiążące się z zastosowaniem	
		wymogów dotyczących zakładów o zwiększonym ryzyku	wymogów dotyczących zakładów o dużym ryzyku
1. Azotan amonu (zob. uwaga 13)	—	5 000	10 000
2. Azotan amonu (zob. uwaga 14)	—	1 250	5 000
3. Azotan amonu (zob. uwaga 15)	—	350	2 500
4. Azotan amonu (zob. uwaga 16)	—	10	50
5. Azotan potasu (zob. uwaga 17)	—	5 000	10 000
6. Azotan potasu (zob. uwaga 18)	—	1 250	5 000
7. Pięciotlenek arsenu, kwas arsenowy (V) lub jego sole	1303-28-2	1	2
8. Trójtlenek arsenu, kwas arsenowy (III) lub jego sole	1327-53-3		0,1
9. Brom	7726-95-6	20	100
10. Chlor	7782-50-5	10	25
11. Związki niklu w formie wdychalnego pyłu: tlenek niklu, ditlenek niklu, siarczek niklu, disiarczek trinitru, tritlenek diniklu	—		1
12. Etylenoimina	151-56-4	10	20
13. Fluor	7782-41-4	10	20
14. Formaldehyd (o stężeniu $\geq 90\%$)	50-00-0	5	50
15. Wodór	1333-74-0	5	50
16. Chlorowodór (gaz skroplony)	7647-01-0	25	250
17. Alkile ołowiu	—	5	50
18. Łatwopalne gazy ciekłe, kategoria 1 lub 2 (w tym gaz płynny) i gaz ziemny (zob. uwaga 19)	—	50	200
19. Acetylen	74-86-2	5	50
20. Tlenek etylenu	75-21-8	5	50
21. Tlenek propylenu	75-56-9	5	50
22. Metanol	67-56-1	500	5 000
23. 4, 4'-metylenobis (2-chloranilina) lub sole w formie sproszkowanej	101-14-4		0,01
24. Izocyjanian metylu	624-83-9		0,15
25. Tlen	7782-44-7	200	2 000
26. 2,4-diizocyjanian toluilenu	584-84-9	10	100
2,6-diizocyjanian toluilenu	91-08-7		

Kolumna 1	Numer CAS ⁽¹⁾	Kolumna 2	Kolumna 3
Substancje niebezpieczne		Ilości progowe (w tonach) wiążące się z zastosowaniem	
		wymogów dotyczących zakładów o zwiększonym ryzyku	wymogów dotyczących zakładów o dużym ryzyku
27. Dichlorek karbonylu (fosgen)	75-44-5	0,3	0,75
28. Arsyna (arsenowódór)	7784-42-1	0,2	1
29. Fosforowódór (trójwoderek fosforu)	7803-51-2	0,2	1
30. Dichlorek siarki	10545-99-0		1
31. Tritlenek siarki	7446-11-9	15	75
32. Polichlorowane dibenzofurany i polichlorowane dibenzodioxyny (w tym TCDD), obliczone jako ekwiwalent TCDD (zob. uwaga 20)	—		0,001
33. Następujące SUBSTANCJE RAKOTWÓRCZE lub mieszaniny zawierające następujące substancje rakotwórcze w stężeniach przekraczających 5 % wagowych: 4-aminobifenyl lub jego sole, chlorek benzylidenu, benzydyna lub jej sole, Eter bis (chlorometylowy), eter chlorometylo-metylowy, 1,2-dibromoetan, siarczan dietylu, siarczan dimetylu, chlorek dimetylokarbamoilowy, 1,2-dibromo-3-chloropropan, 1,2-dimetylohydrazyna, dimetylonitrozoamina, heksametylo-fosforo-triamid, hydrazyna, 2- naftyloamina lub sole, 4-nitrobifenyl i 1,3-propanosulton	—	0,5	2
34. Produkty ropopochodne i paliwa alternatywne a) benzyny i benzyny ciężkie; b) nafty (w tym paliwa do silników odrzutowych); c) oleje gazowe (w tym paliwo do silników wysokoprężnych, oleje opałowe i mieszaniny olejów gazowych); d) ciężki olej opałowy; e) paliwa alternatywne mające takie samo zastosowanie i posiadające podobne właściwości pod względem palności oraz zagrożeń dla środowiska jak produkty, o których mowa w lit. a)–d)	—	2 500	25 000
35. Amoniak bezwodny	7664-41-7	50	200
36. Trifluorek boru	7637-07-2	5	20
37. Siarkowódór	7783-06-4	5	20
38. Piperydyna	110-89-4	50	200
39. Bis(2-dimetyloaminoetylo)metyloamina	3030-47-5	50	200
40. 3-(2-etyloheksyloksy)propyloamina	5397-31-9	50	200
41. Mieszaniny (*) podchlorynu sodu zaklasyfikowane jako substancje o ostrej toksyczności dla środowiska wodnego, kategoria 1 [H400] zawierające mniej niż 5 % aktywnego chloru i niezaklasyfikowane do żadnej innej kategorii zagrożenia w części 1 załącznika I		200	500

(*) Pod warunkiem, że mieszanina ta niezawierająca podchlorynu sodu nie została zaklasyfikowana jako substancja o ostrej toksyczności dla środowiska wodnego, kategoria 1 [H400].

Kolumna 1	Numer CAS ⁽¹⁾	Kolumna 2	Kolumna 3
Substancje niebezpieczne		Ilości progowe (w tonach) wiążące się z zastosowaniem	
		wymogów dotyczących zakładów o zwiększonym ryzyku	wymogów dotyczących zakładów o dużym ryzyku
42. Propyloamina (zob. uwaga 21)	107-10-8	500	2 000
43. Akrylan tert-butylu (zob. uwaga 21)	1663-39-4	200	500
44. 2-metylo-3-butenonitryl (zob. uwaga 21)	16529-56-9	500	2 000
45. Tetrahydro-3,5-dimetylo-1,2,3,5-tiadiazyno-2-tion (Dazomet) (zob. uwaga 21)	533-74-4	100	200
46. Akrylan metylu (zob. uwaga 21)	96-33-3	500	2 000
47. 3-metylopirydyna (zob. uwaga 21)	108-99-6	500	2 000
48. 1-bromo-3-chloropropan (zob. uwaga 21)	109-70-6	500	2 000

⁽¹⁾ Numer CAS jest zawarty wyłącznie do celów identyfikacji.

UWAGI DO ZAŁĄCZNIKA I

- Substancje i mieszaniny zostały sklasyfikowane zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1272/2008.
- Mieszaniny są traktowane tak samo jak czyste substancje, jeśli ich stężenie mieści się w granicach ustalonych zgodnie z ich właściwościami zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1272/2008 lub zgodnie z ich ostatnim dostosowaniem do postępu technicznego, chyba że wyraźnie określono ich skład procentowy lub inną konkretną charakterystykę.
- Ustanowione powyżej ilości progowe odnoszą się do każdego zakładu.

Ilości, które należy brać pod uwagę w celu zastosowania odpowiednich artykułów, to maksymalne ilości występujące lub mogące wystąpić jednocześnie w dowolnym momencie. Do celów obliczania całkowitej występującej ilości pod uwagę nie są brane substancje niebezpieczne znajdujące się w zakładzie wyłącznie w ilości nie większej niż 2 % odpowiedniej ilości progowej, jeśli ich umiejscowienie w zakładzie jest takie, że nigdzie indziej na terenie tego zakładu nie może doprowadzić do poważnych awarii.

- W stosownych przypadkach mają zastosowanie następujące zasady regulujące sumowanie niebezpiecznych substancji lub kategorii niebezpiecznych substancji:

W przypadku zakładu, w którym nie ma żadnych poszczególnych substancji niebezpiecznych w ilościach przekraczających lub równych odnośnym wielkościom progowym, w celu ustalenia, czy zakład jest objęty odnośnymi wymogami niniejszej dyrektywy, stosowana jest poniższa zasada.

Niniejszą dyrektywę stosuje się do zakładów o dużym ryzyku, jeśli suma

$$q_1/Q_{U1} + q_2/Q_{U2} + q_3/Q_{U3} + q_4/Q_{U4} + q_5/Q_{U5} + \dots \text{ jest większa lub równa } 1,$$

gdzie q_x = ilość substancji niebezpiecznej x (lub kategoria substancji niebezpiecznych) objęta zakresem części 1 lub części 2 niniejszego załącznika,

a Q_{UX} = odpowiednia ilość progowa dla substancji niebezpiecznej lub kategorii z kolumny 3 w części 1 lub z kolumny 3 części 2 niniejszego załącznika.

Niniejszą dyrektywę stosuje się do zakładów o zwiększonym ryzyku, jeśli suma

$$q_1/Q_{L1} + q_2/Q_{L2} + q_3/Q_{L3} + q_4/Q_{L4} + q_5/Q_{L5} + \dots \text{ jest większa lub równa } 1,$$

gdzie q_x = ilość substancji niebezpiecznej x (lub kategoria substancji niebezpiecznych) objęta zakresem części 1 lub części 2 niniejszego załącznika,

a Q_{LX} = odnośna ilość progowa dla substancji niebezpiecznej lub kategorii z kolumny 2 w części 1 lub z kolumny 2 w części 2 niniejszego załącznika.

Niniejszą zasadę stosuje się do oceny zagrożenia dla zdrowia, zagrożenia fizycznego i zagrożenia dla środowiska. Dlatego musi być stosowana trzykrotnie:

- a) przy sumowaniu substancji niebezpiecznych wymienionych w części 2 i będących ostro toksycznymi kategorii 1, 2 lub 3 (droga inhalacyjna) lub mających działanie toksyczne na narządy docelowe, narażenie jednorazowe, kategorii 1, razem z substancjami niebezpiecznymi objętymi działem H; pozycje H1–H3 części 1;
- b) przy sumowaniu substancji niebezpiecznych wymienionych w części 2 i będących materiałami wybuchowymi, gazami łatwopalnymi, aerozolami łatwopalnymi, gazami utleniającymi, cieczami łatwopalnymi, substancjami i mieszaninami samoreaktywnymi, nadtlenkami organicznymi, substancjami ciekłymi i stałymi piroforycznymi, substancjami stałymi i ciekłymi utleniającymi, łącznie z substancjami niebezpiecznymi objętymi działem P; pozycje P1–P8 części 1;
- c) przy sumowaniu substancji niebezpiecznych wymienionych w części 2, które są niebezpieczne dla środowiska wodnego w kategorii ostre 1, w kategorii przewlekłe 1 lub w kategorii przewlekłe 2, razem z substancjami niebezpiecznymi objętymi działem E; pozycje E1–E2 części 1.

Odpowiednie przepisy niniejszej dyrektywy mają zastosowanie, jeżeli którakolwiek z sum uzyskanych w drodze określonej w lit. a), b) lub c) jest większa lub równa 1.

5. W przypadku substancji niebezpiecznych, które nie są objęte rozporządzeniem (WE) nr 1272/2008, w tym odpadów, lecz które jednak znajdują się lub mogą znaleźć się w zakładzie oraz które w warunkach panujących w zakładzie posiadają lub mogą posiadać równoważne właściwości pod względem możliwości wywołania poważnych awarii, są one tymczasowo przypisane do najbardziej analogicznej kategorii lub wskazanej substancji niebezpiecznej objętej zakresem stosowania niniejszej dyrektywy.
6. W przypadku substancji niebezpiecznych, których właściwości mogą zostać zaklasyfikowane do większej liczby kategorii niż jedna, do celów niniejszej dyrektywy stosuje się najniższą wartość progową. Jednakże w celu zastosowania zasady zawartej w uwadze 4 stosuje się najniższą wartość progową dla każdej grupy kategorii w uwadze 4 lit. a), b) i c) odpowiadającą przedmiotowej klasyfikacji.
7. Substancje niebezpieczne będące ostro toksyczne kategorii 3 drogą pokarmową (H 301) należą do pozycji H2 OSTRO TOKSYCZNE w przypadkach, gdy nie można ich zaklasyfikować ani ze względu na ostrą toksyczność drogą inhalacyjną, ani ze względu na ostrą toksyczność drogą skórą, przykładowo z uwagi na brak decydujących danych na temat ich toksyczności drogą inhalacyjną lub skórą.
8. Kategoria zagrożeń „materiały wybuchowe” obejmuje wyroby wybuchowe (zob. pkt 2.1 załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 1272/2008). Jeśli znana jest ilość substancji lub mieszaniny wybuchowej zawartej w wyrobie, ilość ta powinna zostać uwzględniona do celów niniejszej dyrektywy. Jeśli ilość substancji lub mieszaniny wybuchowej zawartej w wyrobie jest nieznaną, do celów niniejszej dyrektywy cały wyrób traktuje się, jako wybuchowy.
9. Badanie właściwości wybuchowych substancji i mieszanin jest niezbędne tylko w przypadku, gdy procedura kwalifikacyjna zgodna z aneksem 6 część 3 Zaleceń ONZ dotyczących transportu towarów niebezpiecznych: Podręcznik badań i kryteriów ONZ (Podręcznik badań i kryteriów ONZ) ⁽¹⁾ pozwala zidentyfikować substancję lub mieszaninę jako substancję/mieszaninę o potencjalnych właściwościach wybuchowych.
10. Jeśli substancje i mieszaniny wybuchowe z podklasy 1.4 są rozpakowywane lub przepakowywane, przypisuje się je do pozycji P1a, chyba że okaże się, że zagrożenie nadal odpowiada podklasie 1.4, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1272/2008.
- 11.1. Aerozole łatwopalne są klasyfikowane zgodnie z dyrektywą Rady 75/324/EWG z dnia 20 maja 1975 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do dozowników aerozoli ⁽²⁾ (dyrektywa dotycząca dozowników aerozoli). Aerozole „skrajnie łatwopalne” i „łatwopalne” z dyrektywy 75/324/EWG odpowiadają łatwopalnym aerozolom odpowiednio kategorii 1 lub 2 z rozporządzenia (WE) nr 1272/2008.
- 11.2. Aby zastosować tę pozycję, należy udokumentować, że dozownik aerozolu nie zawiera łatwopalnego gazu kategorii 1 lub 2 ani łatwopalnej cieczy kategorii 1.

⁽¹⁾ Więcej wytycznych w zakresie odstąpienia od badania można znaleźć w pkt A.14 opisu metody - zob. rozporządzenie Komisji (WE) nr 440/2008 z dnia 30 maja 2008 r. ustalające metody badań zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie rejestracji, oceny, udzielenia zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) (Dz.U. L 142 z 31.5.2008, s. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 147 z 9.6.1975, s. 40.

12. Zgodnie z pkt 2.6.4.5 w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 1272/2008 ciecze o temperaturze zapłonu przekraczającej 35 °C nie muszą być klasyfikowane w kategorii 3, w przypadku uzyskania negatywnych wyników w badaniu na podtrzymanie palenia L.2, część III, sekcja 32 podręcznika badań i kryteriów ONZ. Nie ma to jednak zastosowania w warunkach podwyższonej temperatury lub ciśnienia, w związku z tym takie ciecze są włączone do tej pozycji.

13. Azotan amonu (5 000/10 000): nawozy zdolne do samopodtrzymującego się rozkładu

Niniejsza uwaga ma zastosowanie do nawozów sztucznych złożonych opartych na azotanie amonu (nawozy sztuczne złożone zawierają azotan amonu z fosforanem lub potażem), zdolnych do samopodtrzymującego się rozkładu zgodnie z testem nieckowym określonym w ramach ONZ (zob. Podręcznik badań i kryteriów ONZ część III pkt 38.2) i w których zawartość azotu pochodząca z azotanu amonu wynosi:

— od 15,75 % ⁽¹⁾ do 24,5 % ⁽²⁾ wagowych, a substancje palne/organiczne lub spełniające wymogi załącznika III-2 do rozporządzenia (WE) nr 2003/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. w sprawie nawozów ⁽³⁾ nie przekraczają łącznie 0,4 %,

— 15,75 % wagowych lub mniej oraz obejmuje nieograniczoną ilość substancji palnych.

14. Azotan amonu (1 250/5 000): stosowany jako nawóz

Ma to zastosowanie do prostych nawozów sztucznych opartych na azotanie amonu oraz do złożonych nawozów sztucznych opartych na azotanie amonu, które spełniają wymogi załącznika III-2 do rozporządzenia (WE) nr 2003/2003 i w których zawartość azotu pochodząca z azotanu amonu:

— przekracza 24,5 % wagowych, z wyjątkiem mieszanin prostych nawozów sztucznych opartych na azotanie amonu z dolomitem, kamieniem wapiennym lub węglanem wapnia o czystości co najmniej 90 %,

— przekracza 15,75 % wagowych w mieszaninach azotanu amonu i siarczanu (VI) amonu,

— przekracza 28 % ⁽⁴⁾ wagowych, dla mieszanin prostych nawozów sztucznych opartych na azotanie amonu z dolomitem, kamieniem wapiennym lub węglanem wapnia o czystości co najmniej 90 %.

15. Azotan amonu (350/2 500): techniczny

Ma to zastosowanie do azotanu amonu i mieszanin azotanu amonu, w których zawartość azotu pochodząca z azotanu amonu wynosi:

— od 24,5 % do 28 % wagowych i które nie zawierają więcej niż 0,4 % substancji palnych,

— ponad 28 % wagowych i które nie zawierają więcej niż 0,2 % substancji palnych.

Ma to również zastosowanie do wodnych roztworów azotanu amonu, w których stężenie azotanu amonu przekracza 80 % wagowych.

16. Azotan amonu (10/50): materiał „poza specyfikacją” i nawozy nieprzechodzące testu detonacji

Ma to zastosowanie do:

— materiału odrzuconego w procesie produkcyjnym oraz do azotanu amonu i mieszanin azotanu amonu, prostych nawozów sztucznych opartych na azotanie amonu i nawozów sztucznych złożonych opartych na azotanie amonu, o których mowa w uwagach 14 i 15, które są lub zostały zwrócone przez końcowego użytkownika producentowi, przekazane do czasowego składowania lub do zakładu przetwórczego w celu przetworzenia, recyklingu lub obróbki do celów bezpiecznego użytkowania, ponieważ nie są już one zgodne ze specyfikacjami w uwagach 14 i 15,

— nawozów, o których mowa w uwadze 13 tiret pierwsze i w uwadze 14 do niniejszego załącznika, niespełniających wymogów załącznika III-2 do rozporządzenia (WE) nr 2003/2003.

17. Azotan potasu (5 000/10 000)

Ma to zastosowanie do tych nawozów sztucznych złożonych opartych na azotanie potasu (w postaci bryłek/granulatu), które mają takie same niebezpieczne właściwości jak czysty azotan potasu.

⁽¹⁾ 15,75 % wagowych zawartości azotu pochodzącej z azotanu amonu odpowiada 45 % azotanu amonu.

⁽²⁾ 24,5 % wagowych zawartości azotu pochodzącej z azotanu amonu odpowiada 70 % azotanu amonu.

⁽³⁾ Dz.U. L 304 z 21.11.2003, s. 1.

⁽⁴⁾ 28 % wagowych zawartości azotu pochodzącej z azotanu amonu odpowiada 80 % azotanu amonu.

18. Azotan potasu (1 250/5 000)

Ma to zastosowanie do tych nawozów sztucznych złożonych opartych na azotanie potasu (w postaci kryształów), które mają takie same niebezpieczne właściwości jak czysty azotan potasu.

19. Biogaz uszlachetniony

Na użytek wdrożenia niniejszej dyrektywy biogaz uszlachetniony może być zaklasyfikowany do pozycji 18 części 2 załącznika I, w przypadkach gdy został on przetworzony zgodnie z obowiązującymi normami dla biogazu oczyszczonego i biogazu uszlachetnionego przy zapewnieniu jakości równoważnej do jakości gazu ziemnego, w tym zawartości metanu, i gdy zawiera on maksymalnie 1 % tlenu.

20. Polichlorowane dibenzofurany i polichlorowane dibenzodoksyny

Ilości polichlorowanych dibenzofuranów i polichlorowanych dibenzodoksyanów są określane przy użyciu następujących współczynników:

TEF – WHO 2005			
2,3,7,8-TCDD	1	2,3,7,8-TCDF	0,1
1,2,3,7,8-PeCDD	1	2,3,4,7,8-PeCDF	0,3
		1,2,3,7,8-PeCDF	0,03
1,2,3,4,7,8-HxCDD	0,1		
1,2,3,6,7,8-HxCDD	0,1	1,2,3,4,7,8-HxCDF	0,1
1,2,3,7,8,9-HxCDD	0,1	1,2,3,7,8,9-HxCDF	0,1
		1,2,3,6,7,8-HxCDF	0,1
1,2,3,4,6,7,8-HpCDD	0,01	2,3,4,6,7,8-HxCDF	0,1
OCDD	0,0003	1,2,3,4,6,7,8-HpCDF	0,01
		1,2,3,4,7,8,9-HpCDF	0,01
		OCDF	0,0003

(T = tetra, P = penta, Hx = hexa, Hp = hepta, O = octa)

Odniesienie – Van den Berg et al: The 2005 World Health Organization Re-evaluation of Human and Mammalian Toxic Equivalency Factors for Dioxins and Dioxin-like Compounds

21. W przypadkach gdy substancja niebezpieczna należy do kategorii P5a Ciecze łatwopalne lub do kategorii P5b Ciecze łatwopalne, wówczas do celów niniejszej dyrektywy stosuje się najniższą wartość progową.

ZAŁĄCZNIK II

Minimalny zakres danych i informacji, które należy uwzględnić w raporcie o bezpieczeństwie, o którym mowa w art. 10

1. Informacje dotyczące systemu zarządzania i organizacji zakładu mające na celu zapobieganie poważnym awariom.

Informacje te obejmują elementy określone w załączniku III.

2. Przedstawienie środowiska zakładu:

- a) opis zakładu i jego środowiska, z uwzględnieniem położenia geograficznego, warunków meteorologicznych, geologicznych, hydrograficznych i w razie potrzeby, jego historii;
- b) identyfikacja instalacji oraz innej działalności zakładu, które mogą stanowić zagrożenia poważnymi awariami;
- c) w oparciu o dostępne informacje identyfikacja sąsiednich zakładów oraz innych obiektów, które nie są objęte zakresem stosowania niniejszej dyrektywy, obszarów i inwestycji, które mogłyby być źródłem zagrożenia lub zwiększyć ryzyko lub skutki wystąpienia poważnej awarii i efektu domina;
- d) opis obszarów, na których może wystąpić poważna awaria.

3. Opis instalacji:

- a) opis głównych czynności i produktów części tych zakładu, które są istotne z punktu widzenia bezpieczeństwa, źródeł zagrożeń poważnymi awariami i warunków, w jakich może zaistnieć poważna awaria wraz z opisem proponowanych środków zapobiegawczych;
- b) opis procesów, w szczególności metod działania; w stosownych przypadkach z uwzględnieniem dostępnych informacji na temat najlepszych praktyk;
- c) opis niebezpiecznych substancji:
 - (i) spis niebezpiecznych substancji, z uwzględnieniem:
 - identyfikacji niebezpiecznych substancji: nazwa chemiczna, numer CAS, nazwa według nomenklatury IUPAC,
 - maksymalnej ilości znajdujących się lub mogących się znajdować substancji niebezpiecznych;
 - (ii) właściwości fizyczne, chemiczne i toksykologiczne oraz wskazanie zagrożeń bezpośrednich lub o opóźnionych skutkach dla zdrowia ludzkiego i środowiska;
 - (iii) zachowanie chemiczne i fizyczne w normalnych warunkach użytkowania lub w warunkach, w których można przewidzieć awarie.

4. Identyfikacja i analiza zagrożeń awariami oraz metody zapobiegawcze:

- a) szczegółowy opis scenariuszy poważnych awarii, które mogą się zdarzyć, oraz ich prawdopodobieństwo lub warunki, w jakich takie awarie mogą się zdarzyć, wraz ze streszczeniem przypadków mogących przyczynić się do rozpoczęcia każdego scenariusza, bez względu na to, czy przyczyny będą tkwić wewnątrz, czy na zewnątrz instalacji; w tym w szczególności:
 - (i) przyczyny operacyjne;
 - (ii) przyczyny zewnętrzne, takie jak przyczyny związane z efektami domina, z obiektami, które nie są objęte zakresem stosowania niniejszej dyrektywy, obszarami i zabudowaniami, które mogą być źródłem zagrożenia poważną awarią lub które mogą zwiększyć takie zagrożenie lub jego skutki;
 - (iii) przyczyny naturalne, na przykład trzęsienia ziemi lub powódzie;
- b) ocena zasięgu i skali skutków zidentyfikowanych poważnych awarii, w tym mapy, zobrazowania lub, stosownie do potrzeb, równoważne opisy ukazujące obszary, które mogą zostać dotknięte takimi awariami mogącymi powstać w zakładzie;

- c) przegląd wcześniejszych awarii i zdarzeń z takimi samymi wykorzystywanymi substancjami i procesami, uwzględnienie zdobytych w związku z nimi doświadczeń i wyraźne odniesienie do konkretnych działań podjętych w celu zapobiegania takim awariom;
 - d) opis parametrów technicznych i sprzętu użytego do celów bezpieczeństwa instalacji.
5. Środki ochrony i interwencji ograniczające skutki poważnej awarii:
- a) opis urządzeń zainstalowanych w zakładzie przemysłowym w celu ograniczenia skutków poważnej awarii dla zdrowia ludzkiego i środowiska, w tym na przykład systemy wykrywające/zabezpieczające, urządzenia techniczne do ograniczania rozmiarów przypadkowych emisji, w tym rozpylacz do wody; paroizolacja; awaryjne łapacze kropel lub naczynia zbiorcze; zawory odcinające; systemy utrzymujące atmosferę obojętną; zbiorniki wody użytej do gaszenia pożaru;
 - b) organizacja alarmowania i środków interwencyjnych;
 - c) opis wewnętrznych lub zewnętrznych zasobów możliwych do zadysponowania;
 - d) opis wszelkich środków technicznych i nietechnicznych mających znaczenie dla ograniczenia wpływu poważnej awarii.
-

ZAŁĄCZNIK III

Informacje, o których mowa w art. 8 ust. 5 i w art. 10, dotyczące systemu zarządzania bezpieczeństwem i organizacji zakładu, mające na celu zapobieganie poważnym awariom

Mając na celu wdrożenie opracowanego przez prowadzącego zakład systemu zarządzania bezpieczeństwem, uwzględniane są następujące elementy:

- a) system zarządzania bezpieczeństwem jest proporcjonalny do zagrożeń, działalności przemysłowej i złożoności organizacji w zakładzie i jest oparty na ocenie ryzyka; powinien obejmować tę część ogólnego systemu zarządzania, która z kolei obejmuje strukturę organizacyjną, zakres odpowiedzialności, praktyki, procedury, procesy i zasoby konieczne do określenia oraz wprowadzenia w życie polityki zapobiegania poważnym awariom;
- b) system zarządzania bezpieczeństwem uwzględnia następujące kwestie:
 - (i) organizację i personel – rola i obowiązki personelu uczestniczącego w zarządzaniu poważnymi zagrożeniami na wszystkich poziomach organizacji, a także środki podjęte w celu uświadomienia potrzeby ciągłego doskonalenia. Identyfikacja potrzeb szkoleniowych takiego personelu oraz zapewnienie szkoleń w tym zakresie. Zaangażowanie pracowników i podwykonawców pracujących w zakładzie ważnych z punktu widzenia bezpieczeństwa;
 - (ii) określenie oraz ocena poważnych zagrożeń – przyjęcie i wprowadzenie w życie procedur systematycznej identyfikacji poważnych zagrożeń wynikających z prawidłowego i nieprawidłowego działania, w tym w stosownych przypadkach w odniesieniu do działań zleconych, oraz ocena ich prawdopodobieństwa i skali;
 - (iii) kontrola operacyjna – przyjęcie i wprowadzenie w życie procedur oraz instrukcji bezpiecznego funkcjonowania, z uwzględnieniem utrzymania danego zakładu przemysłowego, procesów i urządzeń, zarządzania alarmami oraz tymczasowych przerw w funkcjonowaniu; biorąc pod uwagę posiadane informacje na temat najlepszych praktyk w zakresie monitoringu i kontroli, w celu ograniczenia ryzyka awarii systemu; zarządzanie ryzykiem związanym ze starzeniem się sprzętu zainstalowanego w zakładzie i korozją oraz kontrola tego ryzyka; wykaz zakładowego sprzętu, strategia i metodologia monitoringu i kontroli stanu sprzętu; właściwe działania następcze oraz wszelkie niezbędne środki zaradcze;
 - (iv) zarządzanie zmianami – przyjęcie i wprowadzenie w życie procedur dotyczących planowanych zmian w instalacjach, procesach lub magazynach lub ich nowych projektów;
 - (v) planowanie operacyjno-ratownicze – przyjęcie i wprowadzenie w życie procedur identyfikacji przewidywalnych awarii w drodze systematycznej analizy, przygotowania, sprawdzenia i przeglądu planów operacyjno-ratowniczych mających na celu szybką reakcję na sytuacje awaryjne oraz zapewnienie odpowiedniego szkolenia przedmiotowym pracownikom. Szkolenie takie należy zapewnić całemu personelowi pracującemu w zakładzie z uwzględnieniem właściwych podwykonawców;
 - (vi) kontrolowanie wykonywania zadań – przyjęcie i wprowadzenie w życie procedur stałej oceny zgodności z wytycznymi ustalonymi w przyjętej przez prowadzącego zakład polityce zapobiegania poważnym awariom i systemie zarządzania bezpieczeństwem oraz mechanizmów badania i podejmowania działań naprawczych w przypadku braku zgodności. Procedury te obejmują przyjęty przez prowadzących zakłady system zgłaszania poważnych awarii lub sytuacji bliskich awariom, szczególnie związanych z zaniedbaniem środków ochronnych, oraz badanie ich i uzupełnianie w oparciu o zdobyte doświadczenia. Procedury mogłyby również obejmować wskaźniki wykonania zadań, takie jak wskaźniki efektywności systemu bezpieczeństwa i inne właściwe wskaźniki;
 - (vii) audyt i przegląd — przyjęcie i wprowadzenie w życie procedur systematycznej okresowej oceny polityki zapobiegania poważnym awariom oraz skuteczności i przydatności systemu zarządzania bezpieczeństwem; udokumentowany przegląd dotyczący efektywności wspomnianej polityki i systemu zarządzania bezpieczeństwem oraz ich aktualizacji przez kadrę kierowniczą wyższego szczebla, w tym uwzględnienie i wdrożenie niezbędnych zmian określonych w audycie i przeglądzie.

ZAŁĄCZNIK IV

Dane i informacje, które należy uwzględnić w planach operacyjno-ratowniczych, o których mowa w art. 12

1. Wewnętrzne plany operacyjno-ratownicze:

- a) imiona i nazwiska lub stanowiska osób upoważnionych do wprowadzania w życie procedur bezpieczeństwa oraz osób odpowiedzialnych za działania ograniczające skutki na miejscu oraz koordynujących takie działania;
- b) imię i nazwisko lub stanowisko osoby odpowiedzialnej za łączność z organami odpowiedzialnymi za zewnętrzne plany operacyjno-ratownicze;
- c) w odniesieniu do przewidywalnych warunków lub zdarzeń, które w znaczącym stopniu mogą wywoływać poważne awarie, opis działań, jakie powinny być podjęte w celu kontroli tych warunków lub wydarzeń oraz ograniczenia ich skutków, wraz z opisem sprzętu bezpieczeństwa oraz dostępnych zasobów;
- d) ustalenia w zakresie ograniczenia ryzyka osób znajdujących się na miejscu, w tym sposób ostrzegania oraz działania, jakie osoby ostrzeżone mają podjąć;
- e) ustalenia w zakresie wczesnego ostrzegania o awariach organów odpowiedzialnych za wprowadzanie w życie zewnętrznych planów operacyjno-ratowniczych, rodzaj informacji, które należy uwzględnić we wczesnych ostrzeżeniach, oraz ustalenia dotyczące udzielania bardziej szczegółowych informacji w miarę ich dostępności;
- f) w razie konieczności, ustalenia w zakresie szkoleń dla pracowników na temat obowiązków, które będą musieli wykonywać oraz, w odpowiednich przypadkach, w zakresie koordynacji tych szkoleń ze służbami odpowiedzialnymi za bezpieczeństwo poza terenem zakładu;
- g) ustalenia w zakresie udzielania pomocy podczas działań ograniczających skutki poza terenem zakładu.

2. Zewnętrzne plany operacyjno-ratownicze:

- a) imiona i nazwiska lub stanowiska osób upoważnionych do uruchamiania procedur bezpieczeństwa oraz osób upoważnionych do kierowania działaniami i ich koordynacji poza terenem zakładu;
 - b) ustalenia w zakresie przyjmowania wczesnych ostrzeżeń o awariach oraz procedury alarmowe i wzywania pomocy;
 - c) ustalenia w zakresie koordynacji środków niezbędnych do wdrożenia zewnętrznych planów operacyjno-ratowniczych;
 - d) ustalenia w zakresie udzielania pomocy podczas przeprowadzania działań ograniczające skutki na terenie zakładu;
 - e) ustalenia w zakresie działań ograniczających skutki poza terenem zakładu, w tym reakcje na scenariusze poważnych awarii określone w raporcie o bezpieczeństwie i rozważenie potencjalnych efektów domina, w tym także tych, które mają wpływ na środowisko;
 - f) ustalenia w zakresie informowania społeczności i sąsiednich zakładów lub obiektów, które nie są objęte zakresem stosowania niniejszej dyrektywy, zgodnie z art. 9, na temat awarii oraz sposobu, w jaki należy się zachowywać w czasie awarii;
 - g) ustalenia w zakresie informowania służb ratowniczych innych państw członkowskich w razie wystąpienia poważnej awarii z ewentualnymi transgranicznymi skutkami.
-

ZAŁĄCZNIK V

Informacje przekazywane społeczności zgodnie z art. 14 ust. 1 i art. 14 ust. 2 lit. a)

CZĘŚĆ 1

W odniesieniu do wszystkich zakładów objętych niniejszą dyrektywą:

1. Imię i nazwisko lub nazwa prowadzącego zakład oraz pełny adres przedmiotowego zakładu.
2. Potwierdzenie, że zakład podlega przepisom wykonawczym lub administracyjnym wdrażającym niniejszą dyrektywę oraz że właściwe organy otrzymały zgłoszenie, o którym mowa w art. 7 ust. 1, lub raport o bezpieczeństwie, o którym mowa w art. 10 ust. 1.
3. Proste objaśnienie działania lub działań podjętych w zakładzie.
4. Powszechne nazwy lub, w przypadku substancji niebezpiecznych objętych częścią 1 załącznika I, nazwy rodzajowe lub klasyfikacja zagrożeń w przypadku odnośnych substancji niebezpiecznych znajdujących się w zakładzie mogących spowodować poważną awarię z podaniem w nieskomplikowanej formie ich podstawowych niebezpiecznych cech.
5. Ogólne informacje na temat sposobu ostrzegania zainteresowanej społeczności, w razie potrzeby; odpowiednie informacje o właściwym zachowaniu w sytuacji poważnej awarii lub wskazanie, gdzie informacje te można znaleźć w formie elektronicznej.
6. Data ostatniej wizyty na terenie zakładu zgodnie z art. 20 ust. 4 lub wskazanie, gdzie informacje te można znaleźć w formie elektronicznej; informacje o tym, gdzie można uzyskać na żądanie bardziej szczegółowe informacje na temat kontroli oraz jej planu, zgodnie z wymogami określonymi w art. 22.
7. Szczegółowe informacje dotyczące możliwości uzyskania dalszych istotnych informacji, z uwzględnieniem wymogów art. 22.

CZĘŚĆ 2

W odniesieniu do zakładów o dużym ryzyku, poza informacjami, o których mowa w części 1 niniejszego załącznika:

1. Ogólne informacje dotyczące charakteru zagrożeń poważnymi awariami, z uwzględnieniem ich potencjalnych skutków dla zdrowia ludzkiego i środowiska oraz zbiorcze szczegółowe informacje na temat głównych rodzajów scenariuszy poważnych awarii oraz środków kontroli, jakie należy w ich przypadku zastosować.
2. Potwierdzenie wymogu dokonania odpowiednich ustaleń przez prowadzącego zakład na terenie zakładu, w szczególności łączności ze służbami ratowniczymi w celu uporania się z poważnymi awariami oraz zminimalizowania ich skutków.
3. Odpowiednie informacje pochodzące z zewnętrznego planu operacyjno-ratowniczego sporządzonego w celu zwalczania wszelkich skutków awarii poza terenem zakładu. Powinny one obejmować zalecenia stosowania się do wszelkich instrukcji oraz wniosków służb odpowiedzialnych za bezpieczeństwo w czasie awarii.
4. W stosownych przypadkach wskazanie, czy zakład znajduje się blisko terytorium innego państwa członkowskiego z możliwością wystąpienia poważnej awarii o skutkach transgranicznych w ramach Konwencji Europejskiej Komisji Gospodarczej ONZ w sprawie transgranicznych skutków awarii przemysłowych.

ZAŁĄCZNIK VI

Kryteria zgłaszania Komisji poważnej awarii zgodnie z art. 18 ust. 1

- I. Każdą poważną awarię, która podlega pkt 1 lub która powoduje co najmniej jeden ze skutków opisanych w pkt 2, 3, 4 i 5, należy zgłosić Komisji.
1. Substancje niebezpieczne związane z awarią
Każdy pożar czy przypadkowe uwolnienie substancji niebezpiecznej, w którym bierze udział co najmniej 5 % ilości progowej określonej w kolumnie 3 części 1 lub w kolumnie 3 części 2 załącznika I.
 2. Obrażenia doznane przez osoby i szkody w nieruchomościach:
 - a) śmierć;
 - b) zranienie sześciu osób na terenie zakładu oraz ich hospitalizacja przez co najmniej 24 godziny;
 - c) hospitalizacja jednej osoby poza terenem zakładu przez co najmniej 24 godziny,
 - d) uszkodzenie budynków mieszkalnych poza terenem zakładu, które na skutek awarii nie będą się nadawały do użytkowania;
 - e) ewakuacja lub uwięzienie osób przez ponad 2 godziny (osoby × godziny): wartość – co najmniej 500;
 - f) przerwa w dostawie wody pitnej, energii elektrycznej, gazu lub w łączności telefonicznej przez co najmniej 2 godziny (osoby × godziny): wartość – co najmniej 1 000.
 3. Bezpośrednie szkody w środowisku:
 - a) stałe lub długotrwałe szkody w środowisku lądowym:
 - (i) obszaru prawnie chronionego środowiska lub rezerwatu przyrody o powierzchni 0,5 hektara lub większej;
 - (ii) obszaru bardziej rozległego siedliska, w tym gruntów użytkowanych rolniczo, o powierzchni 10 hektarów lub większej;
 - b) znaczne lub długotrwałe zanieczyszczenie siedlisk słodkowodnych lub morskich:
 - (i) rzeki lub kanału na odcinku 10 km lub większym;
 - (ii) obszaru jeziora lub stawu o powierzchni 1 ha lub większej;
 - (iii) obszaru delty o powierzchni 2 ha lub większej;
 - (iv) obszaru wybrzeża lub otwartego morza o powierzchni 2 ha lub większej;
 - c) znaczne zanieczyszczenie warstwy wodonośnej lub wód podziemnych:
na obszarze o powierzchni 1 ha lub większej.
 4. Szkody w mieniu:
 - a) szkody w mieniu na terenie zakładu: co najmniej 2 000 000 EUR;
 - b) szkody w mieniu poza terenem zakładu: co najmniej 500 000 EUR.
 5. Zniszczenia o zasięgu transgranicznym
Każda poważna awaria bezpośrednio związana z niebezpiecznymi substancjami, której skutki są odczuwalne poza terytorium odnośnego państwa członkowskiego.
- II. Awarie lub sytuacje bliskie awariom, które państwa członkowskie uznają za szczególnie interesujące z technicznego punktu widzenia w kontekście zapobiegania poważnym awariom oraz ograniczania ich skutków, które nie spełniają podanych powyżej kryteriów ilościowych, należy zgłaszać Komisji.
-

ZAŁĄCZNIK VII

TABELA KORELACJI

Dyrektywa 96/82/WE	Niniejsza dyrektywa
art. 1	art. 1
art. 2 ust. 1 akapit pierwszy	art. 2 ust. 1 i art. 3 ust. 2 i 3
art. 2 ust. 1 akapit drugi	art. 3 pkt 12
art. 2 ust. 2	—
art. 3 pkt 1	art. 3 pkt 1
art. 3 pkt 2	art. 3 pkt 8
art. 3 pkt 3	art. 3 pkt 9
art. 3 pkt 4	art. 3 pkt 10
art. 3 pkt 5	art. 3 pkt 13
art. 3 pkt 6	art. 3 pkt 14
art. 3 pkt 7	art. 3 pkt 15
art. 3 pkt 8	art. 3 pkt 16
—	art. 3 pkt 2–7, art. 3 pkt 11 i 12 oraz art. 3 pkt 17–19
art. 4	art. 2 ust. 2 akapit pierwszy lit. a)–f) oraz h)
—	art. 2 ust. 2 akapit pierwszy lit. g) i art. 2 ust. 2 akapit drugi
—	art. 4
art. 5	art. 5
art. 6 ust. 1	art. 7 ust. 2
art. 6 ust. 2 lit. a)–g)	art. 7 ust. 1 lit. a)–g)
art. 6 ust. 3	art. 7 ust. 3
art. 6 ust. 4	art. 7 ust. 4 lit. a)–c)
—	art. 7 ust. 4 lit. d)
art. 7 ust. 1	art. 8 ust. 1
—	art. 8 ust. 2 lit. a) i b)
art. 7 ust. 1a	art. 8 ust. 2 lit. a)
art. 7 ust. 2	art. 8 ust. 5
art. 7 ust. 3	—
—	art. 8 ust. 3
—	art. 8 ust. 4
—	art. 8 ust. 5
art. 8 ust. 1 i 2	art. 9 ust. 1 i 2

Dyrektywa 96/82/WE	Niniejsza dyrektywa
—	art. 9 ust. 2
art. 9 ust. 1	art. 10 ust. 1
art. 9 ust. 2 akapit pierwszy	art. 10 ust. 2
art. 9 ust. 2 akapit drugi	—
art. 9 ust. 3	art. 10 ust. 3
art. 9 ust. 4	art. 10 ust. 6
art. 9 ust. 5	art. 10 ust. 5
art. 9 ust. 6	—
—	art. 10 ust. 4
art. 10	art. 11
art. 11 ust. 1 lit. a) i b)	art. 12 ust. 1 lit. a) i b) oraz art. 12 ust. 2
art. 11 ust. 1 lit. c)	art. 12 ust. 1 lit. c)
art. 11 ust. 2	art. 12 ust. 3
art. 11 ust. 3	art. 12 ust. 4 i 5
art. 11 ust. 4	art. 12 ust. 6 akapit pierwszy
art. 11 ust. 4a	art. 12 ust. 6 akapit drugi
art. 11 ust. 5	art. 12 ust. 7
art. 11 ust. 6	art. 12 ust. 8
art. 12 ust. 1 akapit pierwszy	art. 13 ust. 1
art. 12 ust. 1 akapit drugi	art. 13 ust. 2
art. 12 ust. 1a	—
art. 12 ust. 2	art. 13 ust. 3
—	art. 13 ust. 4
art. 13 ust. 1 akapit pierwszy	art. 14 ust. 2 akapit pierwszy lit. a) i art. 14 ust. 2 akapit drugi zdanie drugie
art. 13 ust. 1 akapit drugi zdanie pierwsze i trzecie	art. 14 ust. 2 akapit drugi ostatnie zdanie
art. 13 ust. 1 akapit drugi zdanie drugie	art. 14 ust. 1
art. 13 ust. 1 akapit trzeci	art. 14 ust. 2 akapit drugi zdanie pierwsze
—	art. 14 ust. 1 zdanie drugie
art. 13 ust. 2	art. 14 ust. 3
art. 13 ust. 3	art. 14 ust. 4
art. 13 ust. 4 zdanie pierwsze	art. 14 ust. 2 lit. b)
art. 13 ust. 4 zdanie drugie i trzecie	art. 22 ust. 3 akapit pierwszy i drugi
art. 13 ust. 5	art. 15 ust. 1
art. 13 ust. 6	art. 14 ust. 2 lit. c)

Dyrektywa 96/82/WE	Niniejsza dyrektywa
—	art. 15 ust. 2–7
art. 14 ust. 1	art. 16
art. 14 ust. 2	art. 17
art. 15 ust. 1 lit. a–d)	art. 18 ust. 1 lit. a–d) oraz art. 18 ust. 2 akapit pierwszy
art. 15 ust. 2 akapit pierwszy	art. 18 ust. 1 lit. e) oraz art. 18 ust. 3
art. 15 ust. 2 akapit drugi	art. 18 ust. 2 akapit drugi
art. 15 ust. 3	art. 18 ust. 4
art. 16	art. 6 ust. 1
—	art. 6 ust. 2 i 3
art. 17	art. 19
art. 18 ust. 1	art. 20 ust. 1 i 2
art. 18 ust. 2 lit. a)	art. 20 ust. 4
art. 18 ust. 2 lit. b) i c)	art. 20 ust. 7
art. 18 ust. 3	art. 20 ust. 11
—	art. 20 ust. 3, 5, 6, 8, 9 i 10
art. 19 ust. 1	art. 21 ust. 1
art. 19 ust. 1a akapit pierwszy	art. 21 ust. 3 akapit pierwszy
art. 19 ust. 1a akapit drugi	art. 21 ust. 3 akapit drugi
art. 19 ust. 2 akapit pierwszy	art. 21 ust. 4
art. 19 ust. 2 akapit drugi	art. 21 ust. 6
art. 19 ust. 3	art. 21 ust. 7
—	art. 21 ust. 5
art. 19 ust. 4	art. 21 ust. 2
art. 20 ust. 1 akapit pierwszy	art. 22 ust. 1
art. 20 ust. 1 akapit drugi	art. 22 ust. 2
art. 20 ust. 2	—
—	art. 23
—	art. 24
art. 21 ust. 1	art. 25
art. 21 ust. 2	art. 21 ust. 5
art. 22	art. 27
art. 23	art. 32
art. 24	art. 31
art. 25	art. 33

Dyrektywa 96/82/WE	Niniejsza dyrektywa
art. 26	art. 34
—	art. 26 i art. 28-30
—	załącznik I akapit wprowadzający
załącznik I wprowadzenie pkt 1-5	załącznik I, uwagi do załącznika I, uwagi 1-3
załącznik I wprowadzenie pkt 6-7	—
załącznik I część 1	załącznik I część 2
załącznik I część 1, uwagi do części 1, uwagi 1-6	załącznik I, uwagi do załącznika I, uwagi 13-18
załącznik I część 1, uwagi do części 1, uwaga 7	załącznik I, uwagi do załącznika I, uwaga 20
—	załącznik I, uwagi do załącznika I, uwaga 7
załącznik I część 2	załącznik I część 1
załącznik I część 2, uwagi do części 2, uwaga 1	załącznik I, uwagi do załącznika I, uwagi 1 i 5-6
załącznik I część 2, uwagi do części 2, uwaga 2	załącznik I, uwagi do załącznika I, uwagi 8-10
załącznik I część 2, uwagi do części 2, uwaga 3	załącznik I, uwagi do załącznika I, uwagi 11.1, 11.2 i 12
załącznik I część 2, uwagi do części 2, uwaga 4	załącznik I, uwagi do załącznika I, uwaga 4
załącznik II części I-III	załącznik II pkt 1-3
załącznik II część IV pkt A	załącznik II pkt 4 lit. a)
—	załącznik II pkt 4 lit. a) ppkt (i), (ii) oraz (iii)
załącznik II część IV pkt B	załącznik II pkt 4 lit. b)
—	załącznik II pkt 4 lit. c)
załącznik II część IV pkt C	załącznik II pkt 4 lit. d)
załącznik II część V pkt A-C	załącznik II pkt 5 lit. a)-c)
załącznik II część V pkt D	—
—	załącznik II pkt 5 lit. d)
załącznik III akapit wprowadzający i lit. a)-b)	załącznik III akapity wprowadzające oraz lit. a) art. 8 ust. 1 i 5
załącznik III lit. c) ppkt (i)-(iv)	załącznik III lit. b) ppkt (i)-(iv)
załącznik III pkt c) ppkt (v)-(vii)	załącznik III lit. b) ppkt (v)-(vii)
załącznik IV	załącznik IV
załącznik V pkt 1	załącznik V część 1 pkt 1
załącznik V pkt 2	—
załącznik V pkt 3-5	załącznik V część 1 pkt 2-4
załącznik V, pkt 6	załącznik V część 2 pkt 1
załącznik V pkt 7-8	załącznik V część 1 pkt 5
—	załącznik V część 1 pkt 6
załącznik V pkt 9-10	załącznik V część 2 pkt 2-3

Dyrektywa 96/82/WE	Niniejsza dyrektywa
załącznik V pkt 11	załącznik V część 1 pkt 7
—	załącznik V część 2 pkt 4
załącznik VI część I	załącznik VI część I
załącznik VI część II	załącznik VI część II
—	załącznik VII